

บทนำ

ไพลินน้ำเงินคราม...เทพโอซีริส มหาเทพผู้ยิ่งใหญ่ ดลบันดาล
ให้เก็บเกี่ยวผลิตผลได้อุดมสมบูรณ์

ลำแสงสีทองกำลังลลับขอบฟ้าไปอีกหนึ่งวัน ซิคกาเบรียน นูลดาร์
ซิคแห่งรัฐอัลซาดาร์นั่งหน้าเครื่อง สองมือใหญ่กุมขมับด้วยความร้อนใจ เป็น
เวลากว่าสองเดือนแล้วที่เขาได้รับมอบหมายจากองค์สูงสุดท่านอัลเดวานาส
ประมุขผู้ปกครองสาธารณรัฐอัลบาเรีย ให้ตามหาสิ่งสำคัญที่หายไป แต่ว่า
ข่าวคราวทุกอย่างยังคงไร้แวพบเจอ ในขณะที่ระยะเวลาซิคเดินตายก็
ใกล้เข้ามาทุกขณะ เขามีเวลาอีกไม่ถึงเดือนด้วยซ้ำ

ไพลินสีคราม...ซิคกาเบรียนท่องความสำคัญของอัญมณีเม็ดนี้ได้
ขึ้นใจ แม้ตลอดชีวิตนี้ตัวเขาไม่เคยมีโอกาสได้สัมผัสและต้องกับอัญมณีที่
ไม่สามารถประเมินค่าได้ แต่เขารู้ดีถึงความสำคัญของอัญมณีที่องค์เทพ
โอซีริสประทานมาให้แก่ชาวอัลบาเรียทุกคน สี่น้ำเงินครามนำมาซึ่งความ
อุดมสมบูรณ์แห่งพืชพรรณ แต่มา ณ บัดนี้กลับสูญหายไปด้วยฝีมือโจรกรรม
ของคนละโมภที่บังอาจขโมยของล้ำค่าไปจากสุสานแห่งกษัตริย์ สุสานที่

เปรียบดั่งเป็นสมบัติของประชาชนชาวอัลบาเรียทุกคน

แววตาหวั่นวิตกของซีคคาเบรียลฉายชัดอยู่บนใบหน้าที่ผ่านร้อนหนาวมากกว่าเจ็ดสิบปี หากในเร็ววันนี้เขายังไม่ได้ข่าวคืบหน้า เขาคงทำให้ชาวอัลบาเรียผิดหวัง ซีคคาแห่งรัฐอัลซาดาร์ห์ทอดถอนใจอย่างกลัดกลุ้ม ถ้าเรื่องนี้จบลงเมื่อไร เห็นทีเขาคงต้องวางมือ และหันหลังให้แก่ทุกสิ่งเสียที

ณ อาคารใหญ่ที่สูงที่สุดของรัฐอัลซาดาร์ห์ รัฐเก่าแก่ที่ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของสาธารณรัฐอัลบาเรีย

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ยื่นทอดมองออกไปยังด้านนอกตัวตึกจากความสูงชั้นที่ห้าสิบ ดวงตาคมกริบดูเฉยเยี่ยวทะเลทรายจ้องมองอาณาจักรของตระกูลอัลบารอมที่กำลังแผ่ขยายอิทธิพลครอบคลุมไปทั่วรัฐอัลซาดาร์ห์อย่างพึงพอใจ ริมฝีปากบางเฉียบเหยียดยกขึ้นคล้ายเย้ยเยาะต่อทุกสรรพสิ่ง สองตระกูลใหญ่ของอัลซาดาร์ห์ที่เป็นคู่แข่งกันมายาวนาน...อัลบารอมร่ำรวยมีเงินล้นฟ้า จะเนรมิตสิ่งใดก็ได้ภายในพริบตา แต่เกียรติยศทุกอย่างกลับตกอยู่ในมือของตระกูลที่มีแต่ตัวอ่อนงูลดดาห์

“คุณซามาล์ครับ” เสียงเรียกของคนสนิทที่ก้าวเดินเข้ามาในห้องทำให้อีกฝ่ายหันหน้ากลับมามอง

“มีอะไร” ซามาล์ทายาทคนโตของตระกูลอัลบารอมถามเสียงข่มขำในน้ำเสียงเต็มเปี่ยมไปด้วยอำนาจที่ทำให้ใครๆ ต่างกลัวเกรง

“มีคนต้องการมาเสนอของบางอย่างให้ครับ”

ซามาล์เลิกคิ้ว ก่อนเอ่ยเสียงหยันเหมือนกับไม่ใส่ใจสิ่งของนั้นสักนิด “มันสำคัญมากถึงขนาดที่ฉันต้องไปดูด้วยตัวเองใช่ไหม”

“คนเสนอบอกว่า ถ้าคุณซามาล์ไม่ดูจะเสียใจครับ” ซาอิมรายงานเจ้านาย

ซามาล์ทำหน้าที่ไม่สนใจ “ไปบอกเขา ฉันไม่เคยเสียใจ โดยเฉพาะถ้ามีใครสักคนมาชี้หน้าว่าฉันควรจะทำอะไร”

“ครับ” ซามิพยักหน้ารับคำสั่ง แล้วเดินกลับออกไป

สองนาที่ต่อมา ซามิได้เดินกลับเข้ามาในห้องอีกครั้งด้วยสีหน้า
เคร่งเครียดยิ่งกว่าเดิม “คุณซามาล์ครับ ผมเกรงว่าเรื่องนี้จะไม่ธรรมดา”

“ทำไม” ซามาล์เงยหน้าขึ้นมองลูกน้องคนสนิทด้วยแววตาแข็งกร้าว
สีหน้าของซามิไม่สู้ดีนัก ยามเมื่อต้องเอ่ยปากตอบเจ้านายตนเอง
“เกี่ยวกับสร้อยที่หายไปครับ”

ซามาล์รับรู้ในทันที คำว่า ‘สร้อยที่หายไป’ ต้องมีความเกี่ยวพันกับ
อัญมณีแห่งอัลบาเรียที่หายไปอย่างไรร่องรอย พร้อมๆ กับเรื่องราวที่ถูก
ปกปิดเป็นความลับ แต่ก็ยังไม่อาจหลุดรอดสายตาของเขาไปได้ เขา
แม้กระทั่งว่าซีคคาเบรียนได้รับมอบหมายจากองค์กรผู้ลี้ภัยให้ติดตามอัญมณี
ที่หายไป...โพลินีสคราม

และถ้าเขาโชคดีได้มันมาไว้ในมือ ก็คงเป็นคราวเคราะห์ของตระกูล
นูลดาห์ ที่นอกจากจะไร้ทายาทผู้สืบเชื้อสายแล้ว ยังบกพร่องต่อหน้าที่อย่าง
ที่ไม่อาจให้อภัยได้

“ฉันจะให้เวลาห้านาที ไปพาเข้ามา” ซามาล์สั่งเสียงเย็น

ซามิเดินกลับออกไปและเข้ามาใหม่อีกครั้งพร้อมกับชายร่างท้วม
ท่าทางหลุกหลิกคนหนึ่ง

“มีอะไรเข้ามา” ซามาล์ถามด้วยน้ำเสียงเย็นเฉียบ

“ผมมีของดีมาเสนอ”

“เหลืออีกสี่นาที” ซามาล์พูดเสียงเรียบ แต่แววตากลับดุตันยามมอง
หน้าคู่สนทนา จนทำให้อีกฝ่ายถึงกับเหงื่อตก

“สามนาที”

“คุณซามาล์ให้เวลาห้านาที หมดจากนี้ ต่อให้เป็นของดีแค่ไหน คุณ
ซามาล์ก็ไม่สนใจ” ซามิแน่นย้ำให้คนนำของมาเสนอรับรู้และรีบเจรจาเสีย

“เอ่อ...เอ่อ...คือผมมีโพลินมาขาย” ชายร่างท้วมพูดออกมาได้ในที่สุด
หลังจากลังเลอยู่ชั่วอึดใจ เพราะของที่ตนเองนำมาเสนอขายมีค่ามาก และ

ถ้าเกิดผิดพลาดอะไรขึ้นมาแม้แต่น้อย นั่นหมายถึงความตายสถานเดียว

สี่หน้าซามาล์เรียบเฉยเหมือนไม่สนใจและไม่ได้เอ่ยถามอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว เพียงแต่ก้มมองนาฬิกาพร้อมทั้งเอ่ยถึงเวลาที่เหลือ “ครึ่งนาฬิกา”

“มะ...มันเป็นโพลินจากสร้อยในสุสาน มีคนฝากมาขาย ผมคิดว่านอกจากคุณซามาล์ คงไม่มีใครกล้ารับซื้อ” ชายร่างท้วมเล็กลั่นปากกลับ ไม่เคยเจอใครที่ทำท่าโอหังและถือดีได้มากขนาดนี้มาก่อน

“เท่าไร” คำถามสั้นๆ ออกมาจากปากบางหยักสวยได้รูป

“ห้าล้านเหรียญเอสดอลลาร์ครับ” ชายร่างท้วมเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงตื่นๆ

“เอาของมาด้วยหรือเปล่า” ซามาล์ถามต่อ

ชายร่างท้วมพยักหน้าแล้วล้วงมือไปหยิบห่อผ้าเล็กๆ ในกระเป๋าเสื้อส่งให้ชายหนุ่ม

ซามาล์เอื้อมมือออกไปรับและแกะห่อผ้าออกดูเพื่อตรวจสอบสิ่งที่อยู่ข้างในว่าเป็นของจริงหรือของเลียนแบบ ปรากฏแวววาวน้ำเงินครามที่สะท้อนเจิดจ้าท่ามกลางแสงสว่างภายในห้องทำให้ชายหนุ่มนิ่งชะงักไป ถ้าเป็นของเลียนแบบคงเป็นของเลียนแบบที่เหมือนมาก

“แน่ใจได้ยังไงว่าเป็นของแท้” ซามาล์ถามขึ้นอีกครั้ง

“ของแท้แน่นอนครับ ผมกล้าเอาหัวเป็นประกัน”

“ฉันให้ได้แค่ห้าหมื่น” ซามาล์เงยหน้าขึ้นมาจ้องหน้าอีกฝ่าย

“แต่ว่ามันเป็นโพลินที่ประเมินราคาไม่ได้ แค่ห้าหมื่น...” ชายร่างท้วมอีกอึก แต่ไม่กล้าพูดต่อเมื่อเจอแววตาดุดันของซามาล์ที่จ้องเขม็ง

“ถึงมันจะมีค่ามากแค่ไหน สำหรับฉันมันก็แค่เศษหินที่ต้องเก็บไว้ในตู้เซฟ ฉันให้นายได้แค่นี้ ถ้าไม่พอใจเชิญกลับไป แต่สิ่งหนึ่งที่นายควรรู้ไว้ ถ้าชาวนี้อำนาจไปถึงหุซึคกาเบรียน นายจะไม่ได้อะไรแม้แต่แดงเดียว นอกจากนั้นชีวิตก็อาจไม่เหลือ” ซามาล์เอ่ยเตือนเสียงหึ้ม

“เออละ หมดเวลาห้านาที ออกไปได้แล้ว”

“เอ่อ คือ ห้าหมื่นก็ได้ครับ” ชายร่างท้วมก้มหน้าก้มตาตอบเสียงเบา เขาไม่อาจเอาอนาคตที่ไม่แน่นอนมาเสี่ยงให้ลามหูลุดลอย ถึงอย่างไรได้น้อย ก็ดีกว่าไม่ได้อะไรเลย เพราะทั่วทั้งอัลซาดาร์ นอกจากผู้ชายที่ชื่อ ซามาร์ อัลบารอม แล้ว คงไม่มีใครใจกล้ารับซื้อของสูงค่าชิ้นนี้แน่นอน

“ฉันจะไม่ถามนายอีกครั้งว่าเป็นของจริงหรือไม่ เพราะนายคงรู้ดี ถ้าฉันรู้เองภายหลัง ผลของการโกหกมันจะลงเอยรูปแบบไหน และฉันจะไม่ถามนายว่าได้ของมาได้ยังไง เพราะมันไม่มีความหมายอะไรสำหรับฉันแม้แต่น้อย” ซามาร์เอ่ยเสียงเย็นเฉียบ “แต่จำไว้ ถ้ายังอยากมีชีวิตอยู่ อย่าปรึษาบอกเรื่องนี้กับใคร”

“ครับๆ” คนถูกสั่งพยักหน้าหงึกๆ รับ ร่างทั้งร่างสั่นเทิ้มไปกับคำขู่ เสียงเหยียดเอวจริงของคนที่อยู่เบื้องหน้า

“ซาอิม จัดการเรื่องเงินด้วย” ซามาร์หันไปสั่งคนสนิท

ซาอิมพยักหน้า แล้วเดินนำชายร่างท้วมออกไปรับเงินห้าหมื่นตามที่ ได้ตกลงไว้

คล้อยหลังทั้งสองคน ซามาร์เหยียดยิ้มมองไพลินสีน้ำเงินครามที่วางอยู่บนห่อผ้าอย่างสาแก่ใจ ยิ่งนึกว่าไพลินเม็ดนี้เป็นสิ่งที่ซื้คบาเบรียนกำลังตามหาอย่างเอาเป็นเอาตาย ชายหนุ่มก็ยังพึงพอใจ เพราะมันช่วยไม่ได้จริงๆ ที่ของล้ำค่าชิ้นนี้ได้ตกมาถึงมือของเขาก่อน และเขาจะใช้มันทำให้ซื้คแห่งอัลซาดาร์ต้องทรมานทรมานกับการตามหา พร้อมๆ กับการเสียหน้าอย่างที่สุดที่ไม่มีปัญญาหาของกลับไปคืนได้

ซามาร์ อัลบารอม จ้องมองอัญมณีล้ำค่าของชาวอัลบาเรียด้วยความรู้สึกพิศวง สีน้ำเงินแวววาวส่องประกายเจิดจ้าสวยงามจนหาที่ติไม่ได้ ประเมินจากสายตาก็รู้ว่ามันเป็นของที่ไม่อาจตีออกมาเป็นตัวเงินได้จริงๆ

นี่นะหรือ...ไพลินสีครามแห่งตำนานที่ถูกกล่าวขานมาช้านาน ซามาร์รู้สึกแปลกใจเล็กน้อยเมื่อนึกถึงความสำคัญของอัญมณีเม็ดนี้ที่มีต่อชาว

อัลบาเรีย ถึงแม้คนรุ่นใหม่อย่างเขาจะมีความเชื่อในเรื่องนี้น้อยมาก และก็
ไม่เคยกลัวอาถรรพ์ในเรื่องต่างๆ ตามที่เคยได้ยินมา แต่เหตุที่เขาจับซื้อไว้
ก็ไม่ใช่เพราะความงมล้ำค่าหรืออยากเก็บโพลินเม็ดนี้ไว้กับตัว ไม่เลย...
ซามาล์บออกตนเองภายในใจ สมบัติของชาติก็ควรกลับไปอยู่ในที่ที่ควรอยู่
เพียงแต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาส่งคืนกลับไปเท่านั้นเอง

๑

หญิงสาวร่างสูงโปร่งสองคนเดินแบกเป้ใบใหญ่สีหม่นเคียงข้างกัน ออกมาจากประตูผู้โดยสารขาเข้าภายในสนามบินของรัฏฐอัลซาดาทห์ ดวงตากลมโตสองคู่แยกกันมองซ้ายขวาเพื่อหาป้ายชื่อของตนเอง ครั้นเห็นแผ่นกระดาษที่โบกไปมาเด่นกว่าใคร หญิงสาวทั้งสองจึงเดินเข้าไปหาด้วยสีหน้าโล่งใจ

“ทางนี้ครับ มิสลิดา มิสลิริิน” ชายวัยกลางคนก้มศีรษะให้หญิงสาวทั้งสองคนอย่างไม่ลังเล ด้วยรู้ในทันทีว่าหญิงสาวที่มีใบหน้าเหมือนกันจนแยกไม่ออกคู่นี้ คือคนที่ตนเองกำลังรอคอย

“คุณราพีซีให้ผมมารับครับ” ชายวัยกลางคนเอ่ยบอกพร้อมรอยยิ้ม

“ค่ะ แต่ขอทำธุระส่วนตัวสักครู่นะคะ” หญิงสาวคนหนึ่งตอบ แล้วหันไปมองหน้าหญิงสาวอีกคนที่มิใช่ใบหน้าเหมือนกันราวกับว่าเป็นคนคนเดียวกัน “เดือน รอยู่นี่ก่อนนะ เดี่ยวดาวขอไปเข้าห้องน้ำก่อน”

“ให้เดือนไปเป็นเพื่อนด้วยไหม” ลิริินถามพี่สาวฝาแฝด

“ไม่เป็นไร ห้องน้ำอยู่แค่ตรงนั้นเอง” ลิดาซีไปยังป้ายบอกทางไป

ห้องน้ำ

สิรินพยักหน้าเบาๆ เป็นเชิงรับรู้ จากนั้นแผ่ผู้พี่จึงผละเดินตรงไปตามทางที่ป้ายชี้บอก สิริดาใช้เวลาเดินหาห้องน้ำอยู่ดีใจ เมื่อทำธุระส่วนตัวเสร็จเรียบร้อยจึงเดินกลับออกมาทางเดิม

หญิงสาวเดินออกมาตามทางเล็กๆ หน้าห้องน้ำ ก่อนจะชะงักยืนนิ่งเมื่อสายตาสะดุดกับภาพเบื้องหน้าที่ขวางทางเดินของตนเองเข้าพอดี

“อะไรจะซัดซัดขนาดนั้น” สิริดาพูดพลางส่ายหัวพร้อมกับหยิบแว่นกันแดดสีดำขึ้นมาสวม เพื่อป้องกันภาพอุจาดของคู่ชายหญิงที่ยังไม่รู้ว่ามีบุคคลที่สามเข้ามาเห็นบทพลอดรักของตนเอง

“อืม อืม” สิริดากระแอมส่งสัญญาณสองครั้ง แต่บุคคลทั้งสองเหมือนไม่ได้ยิน จนเธอเริ่มทนไม่ไหว เมื่อตนเองเห็นแวบๆ ว่ามือฝ่ายชายเริ่มออกอาการเลื้อยไม่อยู่นิ่ง

“คุณคะ คุณ ฉันขอขจัดเวลาของพวกคุณนิดหนึ่งนะคะ หยุดจูบกันสักห้าวินาทีเถอะคะ ขอทางให้ฉันเดินผ่านสักนิด”

ชายหญิงคู่นั้นผละออกจากกันทันทีที่สิริดาพูดจบ โดยฝ่ายหญิงยังยิ้มใบหน้าระเรื่อ ส่งสายตาเชิญชวนฝ่ายชายอย่างที่ไม่แม้แต่จะหันมามองหน้าสิริดาให้เสียเวลา ผิดกับฝ่ายชายที่ตีสีหน้าเรียบนิ่ง และหันมาจ้องหน้าคนขัดจังหวะด้วยสายตาคมกริบ ก่อนจะเบี่ยงตัวเปิดทางให้เธอเดินผ่าน

สิริดารีบเดินผ่านคนทั้งคู่ออกไป แต่ในจังหวะที่เดินผ่าน เธอรู้สึกเหมือนโดนฝ่ายชายกวาดสายตามองทั่วทั้งตัวตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า จนตนเองอดไม่ได้ที่จะฮึดฮัด ต้องบ่นระบายออกมาเป็นชุดด้วยภาษาไทยยามเมื่อเดินผ่านคนทั้งคู่มาแล้ว

“คนอะไรหน้าตาก็ดี แต่ไร้มารยาทสุดๆ ที่สาธารณะแท้ๆ กลับมาพีดกันแบบไม่อายุฟ้าอายุดิน คงนึกว่าตัวเองกำลังลงแข่งกีฬาในสถานเริงรมย์อยู่ใช่มั้ยเนี่ย ถึงได้वादลีลาเล่นกันซะเต็มที่ คงกะซิงถ้วยเอาคะแนนเต็ม ถึงไม่สนใจคนอื่นขนาดนั้น แยะ! นิสัยเสีย ทำทางก็ดูเป็นผู้ดีไฮโซ แต่ไม่มีจิต

ละอายต่อสถานที่ ฮี อย่างนี้แหละคนเขาถึงได้พูดกันว่า ยิ่งรวยหน้ายิ่งหนา
ไอ้เราก็เพิ่งเคยเห็นกับตา อี...ผู้ชายน่ารังเกียจ หน้าเหมือนมนุษย์หีนกามที่
เพิ่งหลุดออกมาจากถ้ำไม่มีผิด้”

ชายหนุ่มที่ถูกพาดพิงถึงหายใจแรงพร้อมกับหันขวับไปจ้องเซมิ่งใส่
แผ่นหลังของหญิงสาวร่างสูงโปร่งที่เดินผ่านไปด้วยแววตากรุ่นโกรธไม่พอใจ
ผู้หญิงคนนั้นเป็นคนไทย และกำลังด่าลับหลังเขาด้วยภาษาไทย ภาษาที่เขา
รู้ความหมายทุกถ้อยคำอย่างไม่มีตกหล่น

“คุณซามาร์ลเป็นอะไรไปคะ” ทรีน่า สาวสวยที่มีดีกรีเป็นถึงนางงาม
ปีล่าสุด คู่ควงมาดๆ ของ ซามาร์ล อัลบารอม ถามขึ้นเมื่อเห็นสีหน้า
เคร่งเครียดของชายหนุ่ม

“ไปซะ!” ซามาร์ลกระซอกเสียงห้วนตอบอย่างไม่ใส่ใจ

“อะไรนะคะ...” ทรีน่าถามเสียงตื่นตระหนก ดวงตาสาวสวยมีแว
ตกละใจระคนงุนงง ไม่เข้าใจอีกฝ่ายว่าทำไมถึงทำทำไมพอใจ ทั้งๆ ที่เขาก็ดู
เหมือนจะพอใจในตัวเธอไม่น้อย

สีหน้ามีนตึง ดวงตาฉายแววไร้เยื่อใยของชายหนุ่ม ทำให้นางงาม
สาวสวยถึงกับตัวชา ไม่ผิด้ที่ใครๆ ต่างบอกว่า ซามาร์ล อัลบารอม ไม่เคย
เห็นผู้หญิงอยู่ในสายตา หญิงสาวที่เขาควงเป็นได้แค่ไม้ประดับจาก ไร่รัก
ไร้ความสัมพันธ์ยืนยาว แต่คนอย่างทรีน่าที่เคยสู้มาทุกรูปแบบไม่มีทาง
ยอมแพ้หรือหวาดหวั่นต่อเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้

เพราะถ้าเธอสามารถสยบชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงหน้าให้มหาหุด้ที่เธอ
ได้เมื่อไร ความร่ำรวยมากมายมหาศาลของตระกูลอัลบารอมจะทำให้เธอ
ได้ทุกอย่างตามที่ต้องการ ฉะนั้น ขอเพียงเธออดทนจนเข้าไปเป็นนายหญิง
ของอัลบารอมได้ ชีวิตนี้เธอก็ไม่ต้องกลัวตกอับ ต้องดิ้นรนตะเกียกตะกาย
เหมือนที่ผ่านมา

“แล้วทรีน่าจะติดต้อไปหาคุณวันหลังนะคะ” ทรีน่ายิ้มหวาน พุดจบ
ก็ผละออกไปอย่างไม่อึดออด ด้วยรู้ว่าผู้ชายอย่างซามาร์ลไม่ชอบผู้หญิงเข้าซี้

ดังนั้นในเวลานี้เธอควรถอยตามความต้องการของเขาจะเป็นการดีที่สุด

ซามาลี่ไม่สนใจคนที่เดินจากไป แต่กลับหันไปมองตามหลังหญิงสาวร่างสูงโปร่งที่กำลังจะเดินลับหายไปจากสายตา คล้ายจะจดจำร่างบอบบางนี้เอาไว้ในใจ...วันนี้เธอรอดตัวได้เพราะความโชคดีที่เกิดขึ้นมาเป็นคนไทย แต่หากวันใดที่เธอเกิดโชคร้ายต้องกลับมาพบเจอกับฉันอีกครั้ง เธอจะต้องเสียใจในคำพูดวันนี้ของเธอ

สิริดาเดินบ่นเบาๆ มาตลอดทางตั้งแต่เดินผ่านคูรั๊กบ้างกามที่ต้นเกิด อารมณ์พิศواسหน้าอ้อยกัณอยู่หน้าห้องน้ำอย่างไม่เกรงใจใคร ผู้หญิงก็หน้าตาสวย ผู้ชายก็หน้าตาพอทนดูได้ แต่มารยาทแย่มาก โดยเฉพาะฝ่ายชายที่ยังกล้าใช้สายตาเหยียดมองเธอ ราวกับว่าเธอเป็นคนผิดที่เดินเข้ามาเห็นบทรักของตัวเอง

“ดาวเป็นอะไร หน้าหงิกเขี้ยว” แผลดผู้ห้องถามเมื่อเห็นสีหน้าบูดบึ้งของคนทีเพิ่งเดินกลับมาจากห้องน้ำ

“ไปเจอภาพพุดจาดมา แต่อย่าไปพุดถึงมันเลย แค่คิดดาวก็สยดสยองพอแล้ว” สิริดาห่อปาก ทำท่าสยดสยองให้ห้องสาวฝาแฝดดู

“ดาว ตกหลงเจอเรื่องสยดสยองหรือว่าเรื่องอะไรกันแน่ ทำไมถึงได้หน้าแดงแบบนี้” สิรินหลุดหัวเราะกับท่าทางกระอักกระอ่วนและใบหน้าแดงก่ำของแผลดผู้พี่

“หน้าแดง!” สิริดาตกใจ รู้สึกเหมือนกันว่าตัวเองหน้าร้อนนิดๆ “เดินมาไกล มันร้อนนะ”

สิริดาทำท่าโบกมือพัดเหมือนคนร้อน แต่ในใจนึกหมั่นไส้และกล่าวโทษคู่ต้นเหตุที่ทำอะไรประเจิดประเจ้อในที่สาธารณะแบบนี้

“ถ้าเรียบร้อยแล้ว พวกเราไปกันเลยนะครับ...เชิญครับ” พุดจบชายวัยกลางคนที่ได้รับมอบหมายให้มารับหญิงสาวก็เดินนำทั้งคู่ไปขึ้นรถยนต์ที่จอดรออยู่หน้าสนามบิน สองพี่น้องหันมามองหน้ากัน สิริดาส่งยิ้มให้น้องสาว สิรินยิ้มตอบ จากนั้นทั้งคู่จึงเดินตามไปด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม

ครึ่งชั่วโมงต่อมา

“เดือนกลัวจะทำได้จัง” สิริรินเอ่ยปากบอกพี่สาวฝาแฝดเมื่อรถยนต์กำลังจะเลี้ยวเข้าไปจอด ณ อาคารสูงแห่งหนึ่ง

“ไม่หอรอกน่า เราสองคนอุตส่าห์เรียนภาษาอังกฤษมาตั้งหกเดือน พูดได้ ฟังได้ ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร เจ้าหน้าที่ของเดือนก็เข้าใจดีว่าเราเป็นคนไทย รับรองเดือนทำได้แน่นอน เชื่อดาวเถอะ” สิริดาสร้างความมั่นใจให้น้องสาว

“เดือนต้องขอโทษดาวด้วยนะที่ต้องทิ้งงานดีๆ ที่เมืองไทยเพราะต้องมากับเดือน” สิริรินพูดอย่างเสียใจที่เป็นต้นเหตุให้พี่สาวฝาแฝดปฏิเสธงานเหล่านั้นไป

“ไม่เป็นไรหอรอกน่า เตียวดาวจะหางานที่นี้ทำเอง อย่าลืมนะ เราเป็นพี่น้องที่รักกันที่สุดในโลก เรื่องแค่นี้ไม่ทำให้เราต้องห่างไกลกันหรอก ยังไงดาวก็ต้องมากับเดือนอยู่แล้ว แล้วทำหางานที่นี้จะได้เงินดีไม่น้อย ดูอย่างเดือนสิ เป็นเลขาฯ ยังได้เงินเดือนตั้งเกือบแสน เราสองคนก็อยู่ตั้งตัวกันสักปีสองปีแล้วค่อยกลับเมืองไทยก็ได้ ไม่มีปัญหา” สิริดายิ้มกว้าง เธอสืบข้อมูลเชิงลึกทั้งวี่ทั้งว่าที่เจ้านายของน้องสาวและบริษัทที่น้องสาวเธอจะมาทำงานเรียบร้อยแล้ว ทุกอย่างดูโปร่งใสไม่มีปัญหา แต่เพื่อความไม่ประมาทเธอจำเป็นต้องตามมาด้วย เพราะเธอไม่มีทางยอมปล่อยให้น้องสาวเดินทางมาทำงานที่อัลซาดาร์ห์เพียงคนเดียวแน่นอน สิริรินเป็นคนเรียบร้อย หัวอ่อน ไม่สู้คน เธอจึงไม่ไว้ใจให้สิริรินมาอยู่ต่างแดนตามลำพัง

เมื่อรถยนต์จอดที่ชั้นจอดรถเรียบร้อย ชายที่มารับสิริดากับสิริรินก็พาทั้งคู่เดินไปยังลิฟต์และขึ้นไปยังชั้นบน เพื่อไปรายงานตัวต่อเจ้านายว่าพนักงานใหม่ที่รับมาจากสนามบินได้เดินทางมาถึงแล้ว

“เชิญครับ คุณราฟขอรออยู่ด้านในครับ” ชายวัยกลางคนยิ้ม เปิดประตูให้หญิงสาวเดินเข้าไป

สิริดาเดินตามน้องสาวเข้าไปด้วย อย่างน้อยเธอต้องเข้าไปแสดงตัว

ให้เจ้านายของน้องสาวรู้ว่า น้องของเธอไม่ได้มาคนเดียว จะมารั้งแกกตขี่เหมือนสิรินเป็นคนปลัดถิ่นหัวเดียวกระเทียมลีบไม่ได้

ชายหนุ่มยื่นใบตาสีดำสนิทเงยหน้าจากแฟ้มเอกสารเบื้องหน้า จ้องมองหญิงสาวทั้งสองที่เดินเข้ามาด้วยสายตาคมเข้ม พร้อมกับเอ่ยปากเชื้อเชิญ “เชิญครับ”

สิรดากับสิรินยกมือไหว้ชายหนุ่มตามมารยาทที่ดีของคนไทยด้วยกิริยานอบน้อม ก่อนทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ที่จัดวางไว้เบื้องหน้า สิรินยื่นแฟ้มประวัติส่วนตัวไหว้ที่เจ้านาย ซึ่งรับไปเปิดดูเล็กน้อย ก่อนจะเริ่มพูดคุยกับหญิงสาวด้วยท่าทางเป็นกันเอง

“งานของคุณสิรินก็ไม่มีอะไรมาครับ แค่ติดต่อประสานงานระหว่างทางผมกับทางเมืองไทย ผมไม่ใช่คนเรื่องมาก แต่ทางเราขอให้คุณสิรินมาเริ่มงานในวันพรุ่งนี้ได้ไหมครับ” ราชธำมรงค์ขอกิ่งบังคับหญิงสาวที่นั่งอยู่เบื้องหน้าให้มาเริ่มงานในวันพรุ่งนี้

“ได้ค่ะ” สิรินพยักหน้ารับคำด้วยความเต็มใจ

“ไม่ใช่ให้พักผ่อนจัดข้าวของสักวันหรือคะ” แผลผู้พี่เอ่ยแทรกขึ้น

“ต้องขอโทษด้วยนะครับคุณสิรดา พอดีช่วงนี้ทางผมมีงานเร่งด่วน ถ้ายังไงพรุ่งนี้ผมจะจัดแม่บ้านให้ไปคอยช่วยคุณสิรดาจัดของ คงไม่ว่าอะไรนะครับ” ราชธำมรงค์ยิ้มให้สิรดา

“ไม่เป็นไรค่ะ ไม่ต้องก็ได้ ของของเราสองคนมีไม่มากนัก ฉันจัดเองคนเดียวได้” สิรดา มองหน้าน้องสาว แต่เห็นสีหน้า เธอก็รู้แล้วว่าน้องสาวเธอมีความกระตือรือร้นอยากเริ่มงานมากแค่ไหน

“ผมขอแสดงความยินดี และขอต้อนรับผู้ร่วมงานคนใหม่ของเรา” ราชธำมรงค์ยื่นมือ และยื่นมือมาให้สิริน หญิงสาวยิ้มขอบขอบคุณพร้อมกับยื่นมือไปจับมือชายหนุ่ม และในทันทีที่สองมือประสานกัน ราชธำมรงค์ยิ้มให้ ในที่สุดเวลาเกือบปีที่เขารอคอยก็มาถึงแล้ว...

๒

เช้าวันใหม่ สองสาวเดินออกมาจากที่พักซึ่งเป็นห้องชุดในอาคารที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากสถานที่ทำงานของสิริน สิริดาตั้งใจเดินไปส่งน้องสาวที่หน้าตึกสำนักงาน ก่อนจะออกไปหาซื้อของใช้จำเป็นที่ไม่ได้เอามาจากเมืองไทย

“ตั้งใจทำงานนะ ลู๊ๆ” เมื่อถึงหน้าตึกสิริดาให้กำลังใจแปดน้องสำหรับการเริ่มต้นการทำงานครั้งแรกในชีวิต

สิรินยิ้มกว้าง พยักหน้าด้วยความมั่นใจเต็มที่

สิริดายื่นรอส่งจนน้องสาวเข้าไปในตึกแล้วจึงออกเดินไปตามริมถนน แต่เพียงแค่มองถึงรอยเมตรจากหน้าบริษัทที่สิรินทำงาน คนที่ตั้งใจไปซื้อของใช้ก็เบิกตาก้าง เมื่อรถยนต์สีดำคันใหญ่วิ่งสวนมาอย่างรวดเร็ว พร้อมกับทำให้หน้าที่ซึ่งเป็นแอ่งอยู่บนถนนกระเด็นมาโดนตัวเธอเต็มๆ

คนโดนน้ำสาดเต็มๆ อ้าปากค้าง ก็มดูสารรูปตัวเองด้วยความโมโหสุดขีด “ขับรถประสาอะไรวะเนี่ย เห็นใจคนเดินถนนบ้างมั๊ย!”

รถยนต์คันก่อเหตุแล่นหายไปในพริบตา สิริดาเจ็บใจแต่ทำอะไร

ไม่ได้มากไปกว่าเดินกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าและจำเลขทะเบียนรถสวยเอาไว้
ในใจ

“คอยดูนะ เจอกันอีกครั้งเมื่อไหร่ อย่าหาว่าหญิงไทยคนนี้ใจร้าย”

สิริดาเดินย้อนกลับมาทางเดิมเพื่อจะกลับไปเปลี่ยนชุด แต่ในขณะที่กำลังจะเดินผ่านหน้าตึกที่เป็นที่ทำงานของน้องสาว หางตาก็เลื้อยไปเห็นรถยนต์สีดำคันที่เธอพรั่ก้าวมาขอให้ได้พบเจอกันอีกครั้งในชีวิต

“ฟ้าช่างเป็นใจจริงๆ” เธอยิ้มเหี้ยม ก้าวเดินอาดๆ ท่าทางเอาเรื่องไปยังรถยนต์ของคู่กรณีทีเพ็งดับเครื่องยนต์

ก้อก! ๆ ๆ หญิงสาวเคาะกระจก

ประตูฝั่งคนขับถูกเปิดออก ชายหนุ่มในชุดสูทสีดำลงมาจาก “มีอะไรครับคุณผู้หญิง”

“มีสิ มีแน่ๆ” สิริดาตอบเสียงเคียด นึกซังน้ำหน้าฝ่ายตรงข้ามที่ดูท่าแล้วไม่รู้เลยว่าได้ก่อเรื่องอะไรตามท้องถนนมาบ้าง

ซาอิมขมวดคิ้ว มองหญิงสาวมอมแมมเสื้อผ้ายับเยินด้วยแววตาสงสัย

“ไม่ต้องมาทำหน้าสงสัยหรือกคุณ เมื่อไม่ถึงห้าปีที่ที่ผ่านมาฉันยังไม่เลอะเทอะเปียกปอนแบบนี้ แล้วถ้าไม่ใช่เพราะคุณขับรถเร็วจนทำให้น้ำมันถนนกระเด็นมาโดนฉัน ฉันคงมีสภาพที่ดีกว่านี้ และคงไม่มายืนอยู่ตรงนี้แน่” น้ำเสียงคนพูดสอแววหาเรื่องเต็มที

“เอ่อ คือ ขอโทษด้วยครับ” ซาอิมเพิ่งเข้าใจว่าเพราะเหตุใดผู้หญิงคนนี้ถึงได้มายืนตาขวาง ทำหน้าไม่พอใจอยู่ตรงหน้า

“มีอะไรซาอิม” ประตูด้านหลังคนขับถูกเปิดออก พร้อมกับชายร่างสูงใหญ่ที่ก้าวลงมาจากรถด้วยท่าทางหงุดหงิด

สิริดาหันขวับกลับไปมองเจ้าของเสียงแหบดำที่น้ำเสียงบ่งบอกชัดเจนว่าเต็มไปด้วยความไม่พอใจแล้วชะงักเล็กน้อย ไม่อยากเชื่อสายตา เมื่อต้นเหตุแห่งภาพอุจาดในวันวานกำลังยืนอยู่เบื้องหน้าเธออีกครั้ง

“ผมขับรถทำน้ำกระเด็นใส่คุณผู้หญิงคนนี้ครับ” ซามิตอบเจ้านาย ซามาร์ อัลบารอม ปรายหางตามองหญิงสาวที่ยืนทำท่าเอาเรื่องอยู่ ทางด้านหน้ารถของตนเองด้วยสีหน้ารังเกียจเมื่อเห็นความสกปรกมอมแมมมดูไม่ได้

“ถามเธอว่าต้องการเงินสดใช้ค่าเสียหายเท่าไรแล้วให้เธอไป จะได้จบเรื่องไร้สาระเสียเวลานี้ซะ” ซามาร์สั่งซามิ

สิริดาหูผึ่ง แกวตตามายึดถึงความไม่พอใจ จนกึกกับคำพูดไม่เข้าหู ของอีกฝ่าย

ซามิอีกอักแต่จำต้องยอมเอ่ยปากถาม เมื่อเห็นสายตาดุดันของเจ้านายที่ต้องการจบเรื่องให้เร็วที่สุด “เอ่อ ถ้ายังไงคุณผู้หญิงกรุณาคิดค่าเสียหายมานะครับ ทางผมยินดีชดใช้ ถือว่าเป็นค่าชดเชยที่ทำเสียผ้า...”

ซามาร์รำคาญลูกน้องที่พูดจ้ออ้อมไปอ้อมมา จึงพูดแทรกขึ้นอย่างคนหมดความอดทน “อะไรกันนักหนาซามิ” คนหมดความอดทนหันไปมองหน้าหญิงสาวที่เสื้อผ้ามอมแมมมดูไม่ได้อีกครั้งแล้วถามเสียงห้วน “เท่าไร”

สิริดาองหน้าคนพูดด้วยอารมณ์โกรธ ในเมื่อเขาอยากใช้เงินพาดหัวคนอื่นดีนัก เธอก็จะจัดให้ “หนึ่งหมื่น”

เสียงฮึ่เย้ยหยันดังลอลดล่ำคอหนา ผู้หญิงหน้าไหนก็เห็นแก่เงินเหมือนกันหมดทุกคน ซามาร์มองหญิงสาวตรงหน้าด้วยสายตารังเกียจซ้ำครั้งที่สอง

“ซามิ จัดการให้เงินเธอไปซะ เรื่องจะได้จบๆ ไม่ต้องมาเสียเวลากับเรื่องไร้สาระ”

ซามิพยักหน้า ล้วงเงินออกมาจากกระเป๋าทางเกงแล้วยื่นให้สิริดา “ค่าตัวเธอ” น้ำเสียงดูถูกจากซามาร์ดังขึ้นในขณะที่ซามิยื่นเงินให้หญิงสาว

สิริดาเอื้อมมือไปรับเงินด้วยสีหน้าแค้นขึ้น ทว่านัยน์ตากลับวาววับ ค้างแค่น ก่อนจะใช้วาจาเป็นอาวุธตอกกลับเพื่อให้หายเจ็บใจ

“แหม! ค่าตัวฉันตั้งหมื่น แลกกับการพูดจาดูถูกๆ หน่อยๆ ระหว่าง

เราสองคน อู๋! ไม่เป็นไรค่ะ ฉันไม่ถึง ถ้าวันหลังเราสองคนเจอกันอีก ฉันจะมาคุยด้วยอีกนะคะ พอทราบค่ะว่าคนบางคนไม่ค่อยมีคนคบด้วย พอมาเจอคนคุยด้วยนิดหน่อยก็ดีใจเป็นพิเศษ โถๆ น่าสงสารจัง ถึงขนาดต้องให้ค่าคุย ฉันเข้าใจนะคะ คนไร้เพื่อนฝูงคบหา ความรู้สึกมันเป็นอย่างนี้ ฉันเข้าใจดี”

“เธอ!” ดวงตาสามาล์ลुकเป็นไฟ

สิริดาไม่สนใจท่าทางเดือดดาลของผู้ชายตรงหน้า สะบัดหน้าพริตแล้ว หมุนตัวเดินออกไปพร้อมกับเงินหนึ่งหมื่นเหรียญด้วยความสะใจสุดๆ

“โธ่ นึกว่าจะแน่ เจอคนจริงเข้าหน่อยไม่กล้าหือเลย หึๆ” หญิงสาวหัวเราะเยาะปิดท้ายอย่างผู้ชนะ

คนโดนหัวเราะเยาะหายใจแรง สองมือกำแน่นขมโหสะท้อนที่จวนเจียนจะระเบิด ยิ่งได้ยินเสียงหัวเราะที่ดังแยะขึ้นตามหลังก็ยิ่งหัวเสียสุดๆ เพราะชีวิตที่ผ่านมาสามสิบสองปีไม่เคยโดนผู้หญิงคนไหนหักหน้าแบบนี้มาก่อน สายตาดูจไฟแพดเผาจ้องเขม็งไปยังแผ่นหลังของหญิงสาวที่เพิ่งเดินจากไป แผ่นหลังที่ดูคุ้นตา ท่วงท่าการเดินแบบนี้ทำให้ซามาล์ถึงกับต้องขมวดคิ้วเพ่งมองซ้ำอีกครั้ง จนเมื่อแน่ใจว่าใช่แล้วแน่นอน ใบหน้าที่เคร่งเครียดกลับยิ่งบึ้งหนักกว่าเก่าหลายเท่าตัว

“เธอนั่นเอง!”

ตลอดทางที่เดินกลับมาที่ห้องเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ สิริดาเต็มไปด้วยความสะใจ เธอจะเอาเงินที่ได้ไปทำบุญให้แก่เด็กยากไร้ แล้วจะอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลที่ได้รับให้แก่ผู้ชายซึ่งไร้ความละอายคนนั้น ชีวิตนี้เธอกับเขาจะได้ไม่ต้องมาเจอเจอกันอีก แค่สองครั้งก็เพียงพอแล้ว และมันจะไม่มีครั้งที่สามให้รำคาญอวัยวะและทำอีกต่อไป

ช่วงสาย สิริดาออกมาข้างนอกอีกครั้ง หนนี้หญิงสาวตั้งใจว่าจะนั่งรถประจำทางตรงไปที่ห้างสรรพสินค้า ไม่คิดเดินเล่นไปเรื่อยเปื่อยเหมือนช่วง

เข้า ไม่นานนักคนที่ตั้งใจมาซื้อของใช้ก็มาถึงจุดหมายปลายทาง ศูนย์การค้าขนาดใหญ่เพียงหนึ่งเดียวที่รวมสินค้ามากมายไว้ให้ผู้คนที่อัลซาด้าห้จับจ่ายเลือกซื้อ

ทันทีที่สิริดาเดินเข้าห้างสรรพสินค้าก็ตรงไปยังแผนกอุปกรณ์เสื้อผ้า ก่อนเป็นอันดับแรก เธอตั้งใจซื้อโทรศัพท์มือถือสองเครื่อง เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อระหว่างเธอกับน้องสาวในช่วงที่อาศัยอยู่ที่อัลซาด้า

ในจังหวะที่สิริดากำลังเดินเลือกหาโทรศัพท์มือถือรุ่นที่ถูกรใจ เสียงร้องไห้ของเด็กชายที่ตั้งกระซิกๆ เบาๆ ทางด้านหลัง ทำให้เธอต้องเหลียวหลังหันกลับไปมอง และเมื่อเห็นเด็กชายหน้าตาน่ารักนั่งหลบมุมเสา ร้องไห้สะอึกสะอื้นปานจะขาดใจ ก็เดินเข้าไปพรวดตัวลงนั่งแล้วเอ่ยปากถาม “ร้องไห้ทำไมครับ”

“เสียแล้ว ล้อหลุด” เด็กชายสะอึกสะอื้นตอบ สองมือประคองรถวิทยุบังคับที่บัดนี้ล้อหลุดจนเล่นไม่ได้อย่างหวงแหน

“ไหนขอพี่ดูสิว่าซ่อมได้หรือเปล่า”

แววตาเด็กชายเปล่งประกายทันทีเมื่อได้ยินคำพูดของสิริดา และรีบยื่นรถให้ด้วยใบหน้าที่มีความหวัง “ทำให้เป็นแบบเดิมได้ไหม”

“ได้สิครับ เรื่องแค่นี้เอง แต่ต้องหยุดร้องไห้ละ เด็กผู้ชายเขาไม่ร้องให้กันหรอก”

“พ่อก็บอกเป็นลูกผู้ชายอย่าร้องไห้ แต่วันนี้เราร้อง” เด็กชายทำหน้าที่ เสร้า ตอบเสียงอ่อย

“อ้อ กลัวคนอื่นรู้ว่าร้องไห้ ก็เลยมาหลบร้องไห้ไม่ให้คนอื่นเห็น” สิริดายิ้มบางๆ และพยักหน้าอย่างเข้าใจ หลังจากเพิ่งสังเกตรอบข้างว่าเด็กคนนี้ไม่มีผู้ปกครองอยู่ด้วยสักคน

เด็กชายพยักหน้ารับเบาๆ “เราไม่อยากให้คนอื่นรู้ว่าเราร้องไห้”

“ได้ ได้ เรื่องนี้พี่จะเก็บเป็นความลับของเราสองคน พี่จะไม่บอกใคร” สิริดาพยักคิ้ว เริ่มรู้สึกถูกชะตากับเจ้าเด็กตัวกะเปี้ยกคนนี้

“ไหนดูซิว่าต้องซ่อมอะไรบ้าง” หญิงสาวหยิบรถวิทยุบังคับขึ้นมา พลิกดู แล้วหันไปเปิดเบ้าเพื่อหยิบอุปกรณ์ที่จะใช้ซ่อมออกมา

“พ่อเราซื้อมาให้ ลั้งทำพิเศษเลยนะ มีลิเดียวคันเดียวด้วย” เด็กชาย เริ่มคุยอวด

ลिरดาพยักหน้า ขณะที่มือก็สาละวนกับการแกะชิ้นส่วนรถลิเดียวคันเดียวของเด็กชาย

“ทำได้หรือเปล่านะ” เสียงเล็กๆ ดังขึ้นพร้อมกับชะโงกหน้าเข้ามาดู ใกล้ๆ เหมือนไม่ค่อยไว้ใจ เมื่อเห็นลिरดาเริ่มถอดชิ้นส่วนรถวิทยุบังคับ

“เชื่อมือพี่เถอะนะ แค่นี้เรื่องเล็ก จีบๆ” ลिरดาพูดพลางถอดชิ้นส่วนอื่นๆ ออกมาอีก แล้ววางกระจัดกระจายอยู่บนพื้น

“ใส่กลับถูกแน่นอน” เด็กชายยังคงถามอย่างต่อเนื่องเหมือนคาใจเล็กน้อย สายตาเริ่มลึบเลียมมองชิ้นส่วนแต่ละชิ้นที่ถูกถอดออกมา จนตอนนี้ชักดูไม่ออกแล้วว่าเป็นรถวิทยุบังคับของตนเอง

“ถูกสิ พี่นะเป็นวิศวกรไฟฟ้าที่เก่งที่สุดเลยนะ” ลिरดาอวดบ้าง เด็กชายเงยหน้าจากกองชิ้นส่วนรถวิทยุบังคับขึ้นมามองอีกฝ่าย “ไม่ใช่ที่เราไม่เชื่ออะ แต่เรากลัวรถของเราจะกลับไปไม่เหมือนเดิมมากกว่า”

“เอาน่า... รับรองเหมือนเดิมด้วยดีกรีเกียรตินิยมเหรียญทอง สาขาวิศวกรรมไฟฟ้าที่ได้รับการยกย่องแล้วจากทุกสถาบัน” ลिरดาฉีกยิ้มกว้าง รับรองความสามารถของตนเองอย่างแข็งขัน

“เราเห็นมามากแล้ว รับรองด้วยเกียรติที่ไร คำว่านั่นเหลวทุกที” เด็กชาย บ่นเบาๆ แววดตลະห้อยเมื่อก้มลงไปมองชิ้นส่วนรถของตนเอง

ลिरดาอึ้งไปเล็กน้อย ไม่คาดคิดว่าจะได้ยินคำพูดแบบนี้จากเด็กอายุห้าหรือหกขวบ “ไปจำคำพูดใครมาเนี่ย”

“พ่อเราเอง พ่อของเราทำอะไรก็ได้ทุกอย่าง ใครๆ ก็บอกว่าพ่อเราเก่ง” เด็กชายโชว์ยิ้มกว้าง อวดความเก่งของพ่อด้วยท่าทางภาคภูมิใจ

“โอเคเลย ถ้าอย่างนั้นก็เอากลับไปให้พ่อทำ” ลिरดาทำท่าจะยื่นชิ้นส่วน

รถวิทยุบังคับคืนให้

“ไม่ได้! ไม่ได้! พ่อเราไม่ค่อยว่างหรอก พ่อเรางานเยอะ พี่สาวทำไปเถอะ” เด็กชายรีบส่ายหน้าปฏิเสธ “พ่อเราคงไม่เสียเวลามาทำหรอก พ่อเราไม่ชอบทำเรื่องอะไรที่เสียเวลา ไร้สาระ”

“อ้าว!” สิริดาซักจะอึ้งกับเด็กชายที่มีดวงตากกลมโตคนนี้มากขึ้นทุกที “พี่สาวรีบทำเถอะ เราไม่กวนแล้ว” เด็กชายพยักหน้าแรงๆ สองสามครั้งเป็นเชิงบอกให้รีบทำ

“โอเค โอเค รีบทำก็ได้” สิริดาถอนใจเฮือก ก้มหน้าก้มตาถือรถวิทยุบังคับต่อไปโดยไม่ได้สังเกตรอบข้างเลยว่ ตอนนั้นนอกจากตัวเองและเด็กชายเจ้าของรถวิทยุบังคับแล้ว ยังมีผู้ชายตัวโตอีกไม่ต่ำกว่าห้าหกคน

“จึ๊ๆ” เด็กชายหันไปทำท่าจุกปาก ห้ามคนที่เดินเข้ามาใหม่อย่าทำเสียงดังรบกวนสมาธิ

กลุ่มชายตัวโตพยักหน้ารับรู้ แล้วกระจายกันยืนรายล้อมอยู่ด้านหลัง สิริดาหันไปเรือ่ของในเบาะตนเองสักพักแล้วกลับมาก้มหน้าก้มตาทำต่อ หญิงสาวถอดชิ้นส่วนที่ชำรุดของรถวิทยุบังคับออก แล้วจัดการนำชิ้นส่วนใหม่ที่ยืบออกมาจากเบาะมาเปลี่ยนให้ เมื่อเปลี่ยนเสร็จเรียบร้อยจึงเงยหน้าขึ้นมาพูดกับเด็กชาย “โชคดีจริงๆ พี่มีอะไหล่สำรองมาพอดี...”

หญิงสาวชะงัก สีหน้าแปลกใจเมื่อเห็นผู้ชายตัวใหญ่หลายคนยืนอยู่ทางด้านหลังเด็กชาย

“ไม่ต้องกลัวหรอก พวกเขาเป็นคนคอยดูแลเราเอง” เด็กชายเอ่ยบอกดวงตาจ้องแต่รถวิทยุบังคับของตนเอง “ตกลงรถของเราเล่นได้แล้วใช่ไหม”
“ใช่”

“จริงหรือ” แวดตาเด็กชายเปล่งประกายดีใจ “นั่นเราขอทดสอบก่อนนะ ว่าดีกรีของพี่สาวยังใช้การได้อยู่มั๊ย”

“หึๆๆ ได้เลย” สิริดาพูดยิ้มๆ รู้สึกชอบเจ้าหนูพูดมากขึ้นทุกที

เด็กชายไม่รอช้า จัดการวางรถวิทยุบังคับไว้บนพื้นแล้วเริ่มดำเนินการ

ทดสอบ ซึ่งทันทีที่เปิดสวิทช์วิทยุบังคับสี่เดี่ยวนั้นเดียวตามที่ได้กษายอดไว้ก็เริ่มออกวิ่งไปข้างหน้าท่ามกลางเสียงฮือฮาอย่างดีใจของคนที่กำลังบังคับให้รถเลียวย้ายเลียวขวจากอุปกรณ์ที่อยู่ในมือ

“ฮ้า...ไม่เสียแรงที่เราไว้ใจ”

สิรดายักก็ว่า “ตกลงดีกรีของพี่ยังใช้การได้อยู่มั๊ย”

“แน่นอน” เด็กชายเอ่ยตอบพร้อมกับหยุดเล่นแล้วเงยหน้าขึ้นมามองสิรดาด้วยท่าทางครุ่นคิดสักพัก ก่อนจะเอ่ยถาม “ไปอยู่กับเราไหม”

“แต่ก็ๆๆ” คนถูกชวนล่ำลัก เด็กชายตัวแค่นี้เห็นนะชวนเธอไปอยู่ด้วย

“เราไม่เคยชวนใครไปอยู่ด้วยเลยนะ พี่สาวเป็นคนแรก”

“อืม...พี่รู้สึกเป็นเกียรติอย่างมาก” สิรดาทำลุ่มเสียงเป็นการเป็นงาน

“จะปฏิเสธเธอ” เด็กชายชิงพูดแทรกขึ้น “บ้านเราใหญ่ นะ ของกินเยอะด้วย มีพี่สาวไปอยู่ด้วยอีกคนไม่สิ้นเปลืองเท่าไหร่นอก ไม่ต้องเกรงใจเรา ยิ่งพ่อเรายิ่งแล้วใหญ่ ไม่สนใจหรอกว่าจะมีใครมาอยู่เพิ่มด้วยหรือเปล่า พ่อเราไม่มีเวลาวางมางั่สำรวจหรอก”

สิรดากลอกตา ท่าทางบ้านเจ้าหนูนี้จะรวยจัด ส่วนพ่อก็คงบ้งานอย่างหนัก วันๆ คงไม่มีเวลาวางมาอยู่กับลูกเท่าไร ลูกชายถึงได้เอ่ยปากชักชวนคนอื่นให้เข้าไปอยู่ในบ้านได้ง่ายดายเหมือนเล่นขายของ

“ตกลงไปอยู่บ้านเรานะ” เด็กชายสรุปดี้อๆ

“เฮ้ย! ไม่เอา” สิรดารีบปฏิเสธดังลั่น “พี่มีบ้านอยู่แล้ว แล้วพี่ก็มีคนที่ต้องคอยดูแลด้วย ไปอยู่ที่อื่นไม่ได้หรอก”

เด็กชายถอนใจอย่างเสียดาย “ช่างเถอะ เราคงขอมากไป”

“ไม่ใช่ออย่างนั้น แต่พี่ไปอยู่ด้วยไม่ได้จริงๆ” สิรดาชักเริ่มรู้สึกผิดินดๆ ที่ทำให้เด็กเสียใจ

“ไม่เป็นไรหรอก เราไม่ชอบผืนใจใคร แต่ถ้าพี่สาวเปลี่ยนใจอยากเจอสิ่งที่ดีกว่า ติดต่อมาหาเราได้ เรายินดีต้อนรับเสมอ” พูดจบเด็กชายก็หัน

หลังไปขออะไรบางอย่างจากผู้ชายตัวสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ทางด้านหลัง

“ติดต่อหาเราได้ตลอดเวลาถ้าเปลี่ยนใจ” เด็กชายยื่นกระดาษแผ่นเล็กๆ ให้สิริดา “เราไปละ ขอคุณที่ซอมรณีให้เรา”

สิริดารับกระดาษมาอย่างงงๆ ชีวิตนี้ไม่เคยเจอเด็กคนไหนแปลกแบบนี้มาก่อน หญิงสาวมองตามหลังเด็กชายที่เดินจากไป จนเมื่อว่างเล็กๆ นั้นล้มหายไปจากสายตาดึงก้มลงอ่านข้อความที่เขียนไว้บนแผ่นกระดาษ... ซาจีฟ อัลบารอม

“โอ๊ะอើย ลายมือโก้เขี่ยจริงๆ พุดเก่งซะเปล่า ดูซิ ตัวแค่นี้ทำเป็นมีนามบัตรกับเขาด้วย” สิริดาสายหน้าซำๆ กับลายมือโย้ไปโย้มาของเด็กอนุบาลที่ปรากฏบนแผ่นกระดาษ

สิริดายืนอมยิ้มอยู่ไม่นานก็เดินกลับไปซื้อของตามที่ตั้งใจไว้ หญิงสาวเดินดูของที่ตนเองต้องการจะซื้อได้สักพัก แต่ยังไม่ทันจะได้ซื้ออะไรก็ชะงักอีกรอบ เมื่อได้ยินเสียงเรียกจากทางด้านหลัง

“คุณผู้หญิงครับ”

สิริดาหรีตาลงเล็กน้อย และเตรียมพร้อมตั้งรับกับสถานการณ์ที่น่าไว้วางใจ เธอไม่รู้จักใครสักคนที่อัลซาดาที้ ดังนั้นเพื่อความปลอดภัยจึงควรระวังตัวไว้ก่อนเป็นดีที่สุด สิริดาหันหลังกลับมามองคนเรียกซำๆ มือข้างหนึ่งล้วงเข้าไปในเป้ กำของสำคัญไว้เพื่อฉุกเฉินจะได้หยิบออกมาใช้ได้ทันที

“มืออะไรหรือคะ” เธอถามเมื่อหันมาเผชิญหน้ากับคนเรียกตรงๆ

“คุณผู้หญิงเป็นคนไทยหรือเปล่าครับ”

สิริดาพยักหน้าเบาๆ เป็นเชิงตอบรับ เริ่มไม่ค่อยไว้วางใจผู้ชายตรงหน้าขึ้นทุกขณะ

“ไม่ต้องกลัวนะครับ ผมไม่ได้เป็นพวกล่องลงหรือคิดร้ายใดๆ ต่อคุณทั้งสิ้น เพียงแต่ผมมีงานมาเสนอให้คุณผู้หญิงเท่านั้นครับ”

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่รับงานคนไม่รู้จักรั” สิริดาตอบทันควัน เธอคงไม่

บ้างหลงเชื่อคนแปลกหน้าที่จู่ๆ ก็มาเสนองานให้ หญิงสาวทำท่าจะเดิน
ผละไป แต่ติดที่ชายที่เสนองานให้เดินมาตักหน้าไว้ก่อน

“เอ่อ ลองฟังรายละเอียดเกี่ยวกับงานก่อนได้ไหมครับ”

สิริดาทำท่าฮึดฮัดไม่ชอบใจเมื่อเห็นอีกฝ่ายยังไม่ยอมรามือ “ฉันขอ
พูดตรงๆ เลยแล้วกันนะคะ ฉันไม่ไว้ใจคุณ ฉันกับคุณไม่รู้จักกัน ถ้าสมมุติ
คุณเป็นฉัน คุณจะยอมไหม”

“ผมรู้ว่าทางผมเสียมารยาท แต่เรื่องนี้รีรอไม่ได้ โปรดเห็นแก่ชาว
อัลซาดาที่เถอะครับคุณผู้หญิง” น้ำเสียงที่ชายหนุ่มเอ่ยคล้ายวิงวอน แหวดตา
ที่ดูบริสุทธิ์ไม่มีพิษมีภัยทำให้สิริดาใจอ่อนยวบ

“หมายความว่ายังไง แต่ก่อนที่คุณจะพูดหรือทำอะไร ควรคิดให้ดี
เสียก่อน เพราะถ้าคิดหลอกกัน ฉันไม่ปล่อยคุณเอาไว้แน่ ต่อให้เป็นใคร
ยิ่งใหญ่มาจากไหนก็ตามเถอะ คนอย่างฉันกัดแล้วไม่ปล่อยแน่นอน” สิริดา
เน้นเสียงเข้มชุกกลายเป็นคนอย่างเธอพูดจริงทำจริง ไม่มีมาซู่เล่นๆ เด็ดขาด

“ครับ ก่อนอื่นผมขอแนะนำตัว ผมชื่ออาเหม็ด เป็นคนสนิทของ
ซีคคาเบรียน นูลดาร์ ซีคแห่งอัลซาดาที่ นี่รับนามบัตรของผม” อาเหม็ด
ยื่นนามบัตรของตนเองให้หญิงสาว

“อืม แล้วไงต่อคะ” สิริดาถามกลับ ดวงตายังมีแววกลางแคลงปนอยู่

“เอ่อ เราหาที่เสียบๆ คุยกันได้หรือไม่ครับ คือเรื่องนี้ไม่ควรนำมาพูด
ในที่สาธารณะ และถ้าคุณผู้หญิงยังไม่ไว้ใจใจ คุณผู้หญิงเลือกสถานที่มา
ได้เลยครับ” อาเหม็ดพูดอย่างสุภาพ

สิริดาตบหน้าอีกฝ่าย และใช้หางตากลมมองไปโดยรอบว่าชายที่ชื่อ
อาเหม็ดมีพรรคพวกแอบซุ่มอยู่อีกหรือไม่

“ผมมาคนเดียวครับ” อาเหม็ดอ่านสายตาสาวออก จึงยืนยัน
ความบริสุทธิ์ใจของตนเอง

“งั้นไปร้านอาหารชั้นสองตรงหัวมุมแล้วกัน ค่อนข้างเจียบ คนไม่
พลุกพล่านเท่าไร” สิริดาเสนอร้านอาหารแห่งหนึ่งที่ตนเองเดินผ่านมา

อาเหม็ดพยักหน้ารับ ไม่นานจากนั้นนักทั้งสองคนจึงเข้ามานั่งอยู่ในร้านอาหารที่สิริดาเป็นผู้เลือก อาเหม็ดเลือกที่นั่งในมุมที่ไม่เป็นที่สังเกตของใคร ด้วยไม่อยากให้เรื่องที่ตนเองกำลังจะเล่าให้หญิงสาวที่เขาหมายตาให้ปฏิบัติภารกิจในครั้งนี้อีกรุดไปถึงหูของบุคคลที่สาม

“ก่อนอื่นผมคงต้องกล่าวถึงภูมิหลังของรัฐอัลซาดาให้ให้คุณผู้หญิงฟังก่อนนะครับ” อาเหม็ดเริ่มเปิดประเด็นก่อนที่จะเข้าเรื่องราวทั้งหมด

“อย่าเรียกฉันว่าคุณผู้หญิงเลยล่ะ ฉันก็เป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาพื้นๆ เรียกฉันว่าสิริดาก็ได้ ฉันชื่อสิริดา”

“ครับคุณสิริดา ถ้ายังไม่ผมขอเริ่มเลยนะครับ” อาเหม็ดขออนุญาตหญิงสาว

“ค่ะ ตามสบาย” สิริดาพยักหน้า

“คุณสิริดาคงรู้ว่า สาธารณรัฐอัลบาเรียปกครองด้วยระบบสาธารณรัฐ มีองค์กรสูงสุดท่านเป็นผู้นำประเทศ และรัฐอัลซาดาที่เราก็เป็นรัฐหนึ่งของ สาธารณรัฐอัลบาเรีย โดยแต่ละรัฐจะมีผู้ปกครองของตนเอง ที่อัลซาดาของเรา มีท่านชีคกาเบรียล นูลดาห์ เป็นผู้ปกครอง”

“อ้อ และคุณก็เป็นคนสนิทของท่านชีคอีกทอดหนึ่ง” สิริดาพูดแทรกขึ้น

“ครับ” อาเหม็ดพยักหน้า

“แล้วที่คุณอาเหม็ดเล่ามาทั้งหมดนี้ ใกล้ที่จะเริ่มเข้าเรื่องของเราหรือยังคะ” สิริดาถามด้วยความสงสัย

“จวนแล้วครับ คือว่า...” อาเหม็ดพูดเสียงเบาลง ไปหน้าเคื่องขีมิขึ้นกว่าเดิมมากมาย “เรื่องนี้ขอให้คุณสิริดาเก็บเป็นความลับนะครับ”

“เอ่อ ถ้าลับมากไม่ต้องบอกฉันก็ได้” สิริดาเริ่มมีอาการลังเล เพราะจากอากาศปริยาจริงจังของชายที่นั่งตรงหน้าเธอ บ่งบอกเป็นนัยว่าเรื่องที่จะเธอจะได้รับฟังนั้น น่าจะเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย

“คงต้องบอกครับ เพราะเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับงานที่ทางผมจะนำเสนอ

คุณสิรดา”

สิรดาถอนหายใจเฮือก “คะ แต่ยังไงฉันขอยืนยันว่า ฉันยังไม่ได้ตกลงรับข้อเสนอใดๆ จากคุณอาเหม็ดทั้งสิ้นนะคะ ในขั้นนี้ฉันขอรับฟังก่อน แล้วค่อยตัดสินใจ”

“ครับ” อาเหม็ดพยักหน้าอย่างเข้าใจ และเริ่มเล่าเรื่องที่ค้างไว้ “ที่สาธารณรัฐอัลบาเรียมีสุสานแห่งกษัตริย์ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นเสมือนตั้งสมบัติของประชาชนชาวอัลบาเรียทุกคน ข้างในสุสานมีของล้ำค่ามากมาย หนึ่งในนั้นที่สำคัญและมีความหมายต่อชาวอัลบาเรียมากที่สุด คือสร้อยโพลินแห่งอัลบาเรีย ตัวสร้อยประกอบขึ้นด้วยโพลินสีครามหนึ่งเม็ดใหญ่ที่ประดับอยู่ใจกลางและแปดเม็ดเล็กที่ล้อมรอบไว้ และมีนักบวชในสมัยนั้นมาทำพิธีอัญเชิญเทพศักดิ์สิทธิ์ให้มาสถิตอยู่ในสร้อย ดังนั้นสร้อยโพลินแห่งอัลบาเรียจึงมีความสำคัญต่อชาวอัลบาเรียมาก ชาวอัลบาเรียทุกคนเชื่อว่าเหล่าองค์ทวยเทพที่พวกเขาเคารพนับถือต่างมาสถิตอยู่ในสร้อยโพลินเพื่อสร้างความอุดมสมบูรณ์และความสงบสุขให้แก่ชาวอัลบาเรีย”

“เป็นประวัติที่น่าทึ่งมากค่ะ” สิรดาตั้งใจฟังอย่างดี ซ้ำยังอดรู้สึกที่งไม่ได้กับประวัติที่ยิ่งใหญ่ของสร้อยโพลินแห่งอัลบาเรีย “เออ แล้วมันเกี่ยวอะไรกับงานที่จะมานำเสนอให้ฉันทำคะ”

“สร้อยหายไปครับ” อาเหม็ดตอบเสียงเบา ในน้ำเสียงเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด

“หา! หายไป ตลกนำคุณอาเหม็ด สมบัติล้ำค่าขนาดนั้นปล่อยให้หายไปเฉยนะ”

“เมื่อหลายเดือนก่อนมีการบูรณะสุสาน ทำให้สุสานถูกปล้น คนโลกพวกนั้นขโมยสร้อยไปได้” น้ำเสียงของอาเหม็ดโกรธแค้นยามต้องเอ่ยถึงเรื่องการปล้นสุสาน

“เลวจริงๆ คนโลกพวกนี้ต้องไม่ตายดีแน่ ลักขโมยต้องตามทัน คิดขโมยสมบัติของชาติ ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี เลวสุดจะหาอะไรมาเปรียบ”

สิริดาแค้นแทนชาวอัลบาเรียทุกคนที่โดนคนโลภขโมยของที่ตนเองเคารพนับถือไป

“ถ้ามีอะไรที่ฉันช่วยได้ บอกได้เลยนะคะ ถึงฉันจะไม่ใช่ชาวอัลบาเรีย แต่ฉันเต็มใจช่วย” สิริดาเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ถ้ามีอะไรที่เธอสามารถทำได้ เธอจะไม่นิ่งเฉย เพราะถ้าเรื่องนี้เกิดขึ้นที่เมืองไทย โดยมีใครสักคนมาขโมยสมบัติประจำชาติของไทยไป เธอก็คงไม่ต่างจากอาเหม็ดที่รู้สึกเป็นเดือดเป็นแค้นอยู่ในตอนนี้ เลือดรักชาติของสิริดาสูบฉีดไหลเวียนไปทั่วร่างกายอย่างแรงกล้า

“ผมขอขอบคุณคุณสิริดาแทนชาวอัลบาเรียทุกคนด้วยครับ” อาเหม็ดเอ่ยคำขอบคุณล่วงหน้า ก่อนจะพูดต่อจากเดิม “หลังจากที่พวกขโมยได้สร้อยไป สร้อยถูกแยกออกเป็นชิ้น”

“อ้าว ยังไม่จบอีกหรือคุณอาเหม็ด” สิริดาทัก สีหน้าแปลกใจเล็กน้อย อาเหม็ดส่ายหน้า “เรื่องของพวกเขาเริ่มจากตรงนี้ครับ”

หญิงสาวพยักหน้า เริ่มกลับมาตั้งใจฟังเรื่องราวใหม่อีกครั้ง

“องค์สุลต่านทรงมีคำสั่งให้ซึกคาเบรียนออกตามหาอัญมณีที่หายไป แต่เรื่องทั้งหมดต้องเก็บเป็นความลับ เพราะถ้าข่าวโจรปล้นสุสานแพร่สะพัดออกไป องค์สุลต่านทรงเกรงว่าประชาชนชาวอัลบาเรียทั้งหมดจะเสียขวัญ และอาจทำให้เกิดความสับสนขึ้นในอัลบาเรีย ดังนั้นเรื่องสร้อยไพลินจึงถูกปกปิดไม่ให้บุคคลภายนอกล่วงรู้ นอกจากท่านซึกและผู้เกี่ยวข้องที่ได้รับมอบหมายให้ออกตามหาเท่านั้นครับ”

สิริดากลืนน้ำลาย นี่เธอมาล่วงรู้ความลับที่ยิ่งใหญ่ของสาธารณรัฐอัลบาเรียเข้าแล้วใช่ไหม

“แล้วคุณอาเหม็ดเจอไพลินหรือยังคะ” สิริดาถามด้วยน้ำเสียงอยากรู้

“ไพลินเม็ดเล็กทั้งแปดตามกลับคืนมาได้แล้วครับ คงเหลือแต่ไพลินสีครามเม็ดใหญ่ที่ยังตามหาไม่พบ” ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงของอาเหม็ด

สลดลง

สิรตามองชายหนุ่มที่นั่งเบื้องหน้าแล้วรู้สึกเห็นใจ ชายคนนี้น่าจะมีอายุไม่ห่างจากเธอมากนัก แต่เขากลับต้องมาแบกรับภาระหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้

“ทางผมพยายามตามหาร่องรอยของโพลินเมต์นี้ แต่ก็คว้าน้ำเหลวทุกครั้ง”

“ฉันเชื่อว่าอีกไม่นานคุณจะต้องมีข่าวดี และตามโพลินกลับคืนมาให้ชาวอัลบาเรียได้สำเร็จ” สิรดาให้กำลังใจชายหนุ่ม

“ขอบคุณครับ” อาเหม็ดก้มศีรษะนิดหนึ่งเพื่อขอบคุณคำอวยพรของหญิงสาว “ชาวอัลบาเรียทุกคนคงจะซาบซึ้งในความมีน้ำใจของคุณสิรดาที่จะช่วยพวกเราตามโพลินสีครามเมต์นั้นกลับคืนมา”

“อะไรนะคะ!” สิรดาหน้าเหลือ ตาเบิกค้าง “คุณอาเหม็ดหมายความว่า...”

“เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา สายของเราได้เบาะแสของเม็ตโพลินมาแล้วครับ”

“คุณก็ไปตามเอากลับมาก็ดี ฉันเป็นผู้หญิงธรรมดา คงไม่มีความสามารถไปเอามาให้ได้หรอก” สิรดาท้วงเสียงชิงช้า

“ทางผมคงจะไปตามเอาคืนกลับมาได้แน่ ถ้าคนที่ได้เม็ตโพลินไปไม่ใช่คนที่ชื่อ ซามาล์ อัลบารอม” เสียงพูดของอาเหม็ดคล้ายคนหมดหวัง

“ทำไมล่ะคุณ ผู้ชายที่ชื่อซามาล์อะไรเนี่ย เป็นพวกปีศาจเถื่อนอสูรร้าย จับต้องไม่ได้หรือไงคะ” สิรดาประศดใส่ อะไรกัน คนทำผิดคิดเอาสมบัติของชาติไปเก็บไว้กับตัว กลับปล่อยให้ลายนวลตามเอาคืนมาไม่ได้

“ทางเราไม่มีหลักฐานที่แน่ชัดว่าทาง ซามาล์ อัลบารอม เอาโพลินไปจริงหรือไม่ แล้วตระกูลอัลบารอมก็จัดว่าเป็นตระกูลใหญ่ในอัลซาดาร์ พวกเราไม่กล้าทำอะไรเสียลามหรือครับ มันจะกระทบกระเทือนกับอีกหลายฝ่าย”

“โธ่! จะใหญ่มากแค่ไหนกันเชียว ผิดก็คือผิด แล้วเราก็ไม่ควรปล่อยให้คนอื่นชั่วๆ ได้ใจ คิดว่าตนเองทำอะไรก็ถูกไปหมด บ้านเมืองมีกฎหมายนะ ฮี...นายซามาล์นั่นนี่กว่าตัวเองแน่หนักหรือไง” สิริดาเริ่มสาปส่งบุคคลที่ถูกเอ่ยถึง

“ครับ ผมถึงอยากขอความช่วยเหลือจากคุณสิริดา” อาเหม็ดเอ่ยเสียงวิงวอน

“ฉันเนี่ยนะ” สิริดาชี้หน้าตนเอง “ขนาดคุณยังจัดการหมอนั้นไม่ได้แล้วฉัน...ผู้หญิงไร้พิษภัยจะทำอะไรหมอนั้นได้”

“คุณสิริดาทำได้แน่ครับ” อาเหม็ดพูดเสียงจริงจัง “ขอแค่คุณสิริดายอมให้ความช่วยเหลือแก่ทางเรา”

สิริดาถอนใจ “เสียงมากหรือเปล่า”

“ไม่ครับ แค่คุณสิริดาปลอมตัวเข้าไปในคฤหาสน์อัลบารอม แล้วพยายามหาเม็ดไพลินให้เจอ จากนั้นก็เอาออกมา พอเสร็จงานทางเราจะส่งคุณสิริดากลับเมืองไทยทันที”

“พูดง่ายนี่คุณ แล้วทำใ้ไมงานนี้ถึงต้องเป็นฉัน ฉันไม่มีความรู้เรื่องสอตแนมหรือเป็นสายลับสายสืบอะไรแบบนั้น คุณจะวางใจฉันได้อย่างไร จะทำได้ ไปจ้างมืออาชีพมาไม่ดีกว่าหรือคุณ” สิริดาเสนอความคิดเห็นเห็นว่าอาเหม็ดจะเปลี่ยนใจ

“ผมเห็นความสามารถในการซ่อมรถวิทยุบังคับของคุณ แสดงว่าคุณต้องมีความรู้ทางด้านไฟฟ้าและวงจรอิเล็กทรอนิกส์พอสมควร ภายในคฤหาสน์อัลบารอมเต็มไปด้วยกล่องวงจรปิดและอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยมากมาย จึงจำเป็นต้องใช้คนที่มีความสามารถทางด้านนี้โดยเฉพาะ และที่สำคัญคือคุณเป็นคนไทยครับ” อาเหม็ดอธิบายให้หญิงสาวฟัง เพราะเขาเห็นเหตุการณ์ที่สิริดาสามารถซ่อมรถวิทยุบังคับให้เด็กชายคนนั้นได้อย่างง่ายดาย แต่นั่นก็ไม่ใช่เหตุผลหลักที่ทำให้เขาหมายตาหญิงสาว

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับคนไทยด้วย” สิริดาทำหน้า

“ย่าของซามาร์เป็นคนไทย เขาจึงให้เกียรติผู้หญิงไทยพอสมควร”

“อ้อ ถ้าเป็นชาติอื่น เขาจะไม่ให้เกียรติเท่าไรหรอก” ลีรดารู้สึกไม่ติดกับผู้ชายที่ถูกเอ่ยถึงเท่าไรนัก เพราะดูท่าแล้วจะนิสัยไม่ได้เรื่อง

“ผมไม่แน่ใจนัก แต่อุปนิสัยส่วนตัวของ ซามาร์ อัลบารอม...”

“คุณอาเหม็ดไม่ต้องบอกหรอกค่ะ นิสัยคนรวยจัด ฉันเดาได้ บ้าอำนาจ ชอบข่มขู่เสียงดังเหมือนท่อไอเสีย เอาแต่ใจตัวเอง ชอบสั่งให้ไป ชำยขวาเหมือนพวงมาลัยรถ และเห็นผู้หญิงเป็นชิ้นส่วนอะไหล่ เปลี่ยนทิ้งเมื่อหมดอายุ”

อาเหม็ดคอมยิ้มกับคำเปรียบเปรยที่ค่อนข้างจะตรงกับความเป็นจริง

“คนรวยเนี่ยเป็นเหมือนกันหมด แนวนิสัยมาโทนเดียวกันจริงๆ”

ลีรดาบ่นเบาๆ

“แต่คุณลีรดาไม่ต้องเป็นกังวลนะคะ ถึงแม้ว่าคุณลีรดาจะต้องเข้าไป อยู่ในคฤหาสน์อัลบารอม แต่ไม่มีทางได้เจอกับคุณซามาร์ คุณกับเขาอยู่คนละส่วนกันครับ ถึงได้เจอก็คงน้อยมาก”

“ก็ดีค่ะ ฉันเองก็ไม่ค่อยชอบให้คนมาวางอำนาจใส่ แล้วคุณอาเหม็ดจะทำให้ฉันเข้าไปในนั้นได้อย่างไรคะ”

“ปลอมเป็นเด็กรับใช้ครับ” อาเหม็ดตอบง่ายๆ แต่คำตอบนั้นทำเอา ลีรดาถึงกับสอ่ก

“เด็กๆๆ ฉันหุไม่ผาดไปใช้มั๊ย ที่ฉันต้องไปเป็นคนใช้”

“ครับ ไม่ผาด ทางเราจะส่งคุณลีรดาเข้าไป โดยแฝงตัวเข้าไปอยู่ใน ส่วนของเด็กรับใช้”

ลีรดาทำหน้าที่เหมือนกลืนยาขม และสุดท้ายก็อดบ่นออกมาไม่ได้ “มีนา ฉันกับนายซามาร์นั่นถึงได้อยู่กันคนละส่วน ก็แบ่งสถานะกันไปเรียบร้อยแล้วนี่ คนใช้กับเจ้านายโหด”

“ผมต้องขอโทษด้วยที่สร้างความลำบากให้แก่คุณลีรดา ผมเองก็เกรงใจคุณ แต่ด้วยภาระหน้าที่ของผมที่มีต่อประเทศชาติ ทำให้ผมไม่อาจ

หลีกเลี่ยงการทำอย่างนี้ได้” อาเหม็ดพูดอย่างจริงจัง

“เอาเถอะคุณอาเหม็ด ฉันเข้าใจ” ลีรดาพยักหน้าปลงๆ “เอาเป็นว่างานนี้ฉันช่วยก็ได้ ถึงฉันจะไม่ได้เป็นคนที่นี่และเพิ่งมาประเทศนี้ได้แค่วันเดียว แต่คนไทยทุกคนเป็นคนมีน้ำใจ ถ้าช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ ก็ไม่คิดนั่งดูตายหรอกค่ะ ถึงแม้ว่างานนี้มันจะยากมากก็เถอะ”

“ขอบคุณครับ ขอบคุณมากๆ บุญคุณที่คุณลีรดา มีต่อชาวอัลบาเรีย และรัฐอัลซาดาร์ ทางพวกเราจะจดจำไว้ไม่มีวันลืมเลือน” อาเหม็ดก้มศีรษะให้ลีรดา พร้อมกับทำท่าแสดงความเคารพ เพื่อเป็นการให้เกียรติแก่หญิงสาวชาวไทยคนนี้

๓

ช่วงเย็นสิริดาแวะกลับมาจับน้องสาวเพื่อกลับบ้านพร้อมกัน สิรินดา รอสิรินอยู่หน้าตึก สองมือของหญิงสาวเต็มไปด้วยถุงใส่ของมากมาย แต่ ทั้งหมดนั้นไม่ใช่ของที่ตนเองตั้งใจจะไปซื้อหา ของมากมายที่อยู่ในถุงส่วน มากล้วนแล้วแต่เป็นอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติภารกิจเพื่อชาติใน ครั้งนี้

“รอนานไหมดาว” สิรินเอ่ยถามพี่สาวทันทีที่เห็นหน้า

“ไม่หรอกร ดาวเองก็เพิ่งมาถึงเหมือนกัน ทำงานวันนี้เป็นยังไงบ้าง มี ใครรังแกไหม เจ้านายดูหรือเปล่า” สิรินดาเอ่ยถามน้องสาวแฝดชุดใหญ่

สิรินอมยิ้ม “ไม่มีหรอกร เดือนนี้ทำงานทั้งวัน แทบไม่ได้เจอใคร ลักคน”

“วันแรกของการทำงาน เจ้านายของเดือนนี้ใช้งานเดือนไหนขนาดนั้น เลยหรือ ทำทางก็ดูสุขภาพเรียบร้อย ดูไม่ออกเลยนะว่าจะเป็นคุณชาย จอมโหด”

สิรินหัวเราะเบาๆ “ไม่โหดหรอกรดาว แต่ช่วงนี้งานเยอะจริงๆ แล้ว

เดือนก็เป็นเด็กใหม่ ต้องเรียนรู้งานอีกเยอะ คุณราพีซยังลงมาสอนงานเดือนด้วยตัวเองเลย คงอยากให้เดือนเป็นงานเร็วว่”

สิรินเล่าถึงการทำงานในวันแรกของตนเองให้พี่สาวฟัง

“เจ้านายเดือนลงมาสอนงานเดือนด้วยตัวเอง!” สิรดาทวนประโยคน้องสาวด้วยสีหน้าสงสัย “หวังว่าเจ้านายของเดือนจะไม่เป็นพวกสมภารอยากกินไก่อวัด หรือพวกเฒ่าหัวงูลึนสองแฉกนะ”

“ไม่น่าใช่หรอก คุณราพีซสุภาพ ไม่มีทีท่ารุ่มร่ามกับเดือนสักนิด” สิรินยิ้ม เธอรู้ว่าพี่สาวฝาแฝดทั้งหวงทั้งห่วยเธอมากขนาดไหน

“ขึ้นชื่อว่ามีผู้ชาย อย่าได้วางใจเด็ดขาด ทำเป็นเสียบๆ หงิมๆ แบบนี้พอเราเผลอเท่านั้นแหละ กระโจนเข้ากััดทันที ยิ่งพวกท่าทางสุภาพดูดีส่วนมากมักเป็นภาพลวงตา ล่อลอกให้เราตายใจ กว่าเราจะทันรู้ตัวก็สายไปแล้ว ฉะนั้นเราต้องอย่าประมาท อย่าวางใจผู้ชายง่ายๆ ต้องคิดไว้เสมอผู้ชายกับงูตีคู่มาพร้อมกัน แล้วถ้าให้เลือกตีหัว ต้องตีหัวผู้ชายก่อน” สิรดาสอนน้อง

“คะ เดือนจะจำไว้” สิรินยิ้มหวาน

สองสาวเดินคุยกันมาจนถึงห้องพัก สิรดาใช้เวลาจนตนเองและน้องสาวทำธุระส่วนตัวเสร็จเรียบร้อย แล้วจึงพูดถึงงานระดับชาติที่ตนเองได้รับมอบหมายมา

“อืมเดือน...ดาวมีอะไรจะบอก” สิรดาเกริ่นนำ

สิรินเงยหน้ามองพี่สาว เห็นสีหน้าอีกฝ่ายจริงจังแสดงว่าจะต้องมีเรื่องเกิดขึ้นแน่นอน “เรื่องใหญ่หรือ”

“ไม่เชิงใหญ่มาก แต่ว่าดาวต้องไปทำงานอะไรบางอย่างที่มันค่อนข้างแปลกไปสักเล็กน้อย” สิรดาพยายามพูดไม่ให้ห้องเป็นห่วง

“งานแปลก?” สิรินทวนอย่างไม่ค่อยเข้าใจ

“ใช่ วันนี้ดาวไปเดินซื้อของ เจอผู้ชายคนหนึ่ง เขามีปัญหาค่อนข้างแปลก คือว่าเขาต้องตามหาอัญมณีที่ถูกขโมยไป แล้วบังเอิญจริงๆ ที่อัญมณี

ขึ้นนั้นตกไปอยู่ในมือของคนที่มีปัญหามากๆ เขาจึงไม่สามารถไปเอากลับคืนมาได้ด้วยตัวเอง ดังนั้นเขาจึงขอให้ดาวไปเอามาให้ เท่านั้นแหละ” สิริดาอธิบายคร่าวๆ ไม่ลงรายละเอียดมากนัก ด้วยไม่อยากให้อีกฝ่ายเป็นห่วง

“แล้วทำไมต้องเป็นดาวด้วย คนที่ให้ดาวไปแทนเป็นพวกสลิปแปด มงกุฎหรือนักโจรกรรมหรือเปล่า ดาวต้องดูให้ดีนะ ระวังจะติดร่างแหไปด้วย” สิริรินเตือนพี่สาว

“ดาวไปสลิปมาหมดแล้ว ไม่ใช่โจรแน่นอน” สิริดาบอกลอง หลังจากเธอกับอาเหม็ดแยกกันแล้วนั้น เธอลองไปสลิปข้อมูลเกี่ยวกับประวัติของชายหนุ่ม และมันก็ตรงกับที่เขายกเธอทุกประการ

“แล้วดาวจะเริ่มงานนี้เมื่อไหร่” สิริรินไม่คิดคัดค้าน เพราะเธอเคารพในการตัดสินใจของสิริดาเสมอมา

“พรุ่งนี้ และดาวคงไปหลายวัน เดือนอยู่คนเดียวได้ไหม” สิริดาถามสิ่งที่เธอเป็นห่วงมากที่สุดคือการทิ้งให้สิริรินต้องอยู่คนเดียว

“ได้ ดาวไม่ต้องเป็นห่วงนะ เดือนอยู่ได้” สิริรินยิ้มเพื่อยืนยันให้พี่สาวเห็นว่าตนเองอยู่ได้จริงๆ “แต่ดาวต้องสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรที่เสี่ยงเด็ดขาดแล้วถ้ามีอะไรที่ไม่ชอบมาพากลก็ถอยออกมาตั้งหลักก่อน เดือนเป็นห่วงดาวนะ”

“จำ รับรองดาวจะดูแลตัวเองอย่างดี จะไม่รู้ว่ามึนใจร้อน จะทำทุกอย่างให้รอบคอบที่สุด” สิริดาพูดยิ้มๆ

“ทำให้ได้ตามที่พูดด้วย เดือนเห็นดาวพูดอย่างนี้ที่ไร ก่อเรื่องทุกที” สิริรินค้อนพี่สาว

“เรื่องมันมาหาเอง ไม่ได้ตั้งใจชะง่อนย หึๆ” คนที่ถูกกล่าวหาว่าชอบก่อเรื่องหัวเราะเสียงดัง จากนั้นก็ยื่นโทรศัพท์มือถือให้ “ถ้ามีอะไรด่วนโทร. หาดาวได้เสมอ ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าเรื่องของเราสองคน”

สิริรินมองหน้าพี่สาวด้วยความซาบซึ้ง ตั้งแต่เด็กจนโต เธอมีพี่สาวฝาแฝดคอยเป็นทั้งแรงใจแรงกาย ดูแลปกป้องเธอมาตลอด เธอเสียอีกที่

เป็นตัวภาระให้สิริดาต้องดูแล ทั้งเรื่องการเรียนที่สิริดาต้องคอยเป็นที่เลี้ยงให้เสมอ รวมทั้งค่าใช้จ่ายที่สิริดาได้รับจากทุนเรียนก็ต้องแบ่งปันมาให้เธอ พี่สาวฝาแฝดของเธอเป็นคนเก่งมาก ผิดกับเธอลิบลับที่กว่าจะเรียนจบได้ก็เกือบแย้

“ทำไมต้องทำหน้าที่สลดอย่างนั้นด้วย” สิริดาถามน้อง “ไม่ต้องเป็นห่วงดาวหอกน่า ถึงงานนี้จะไม่ง่ายเหมือนกินแฮมเบอร์เกอร์ แต่ก็ไม่ได้ยากถึงขนาดมเข็มในทะเลทราย เชื้อดาวเถอะ ถ้าคิดว่าทำไม่ได้ ไม่มีทางที่ดาวจะรับงาน แล้วงานนี้ได้ค่าตอบแทนดีด้วยนะ ถ้าทำสำเร็จ ดาวจะได้ส่งเงินให้ที่บ้านของเรา น้องๆ จะได้สบายขึ้นมาหน่อย”

สิริดายิ้มเมื่อนึกถึงน้องๆ เธอกับสิริรินเติบโตมาจากสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า พ่อแม่ของเธอตายตั้งแต่เธอยังเด็ก ตัวเธอเองก็ไม่มีญาติที่ไหน จึงถูกส่งตัวไปยังสถานรับเลี้ยงเด็กตั้งแต่อายุห้าขวบ ดังนั้นเมื่อโตขึ้น ความตั้งใจอย่างหนึ่งของเธอคือการกลับไปช่วยเหลือน้องๆ ที่ประสบชะตาชีวิตแบบที่เธอเคยผ่านมา

“เราสองคนจะหาเงินให้ได้เยอะๆ ส่งเสียน้องๆ เหล่านั้นให้ไปได้ไกลที่สุด” สิรินจำสิ่งที่เธอกับพี่สาวฝาแฝดให้สัญญาไว้กับตัวเองได้

“ใช่ และนี่ก็จะเป็นเงินก้อนโตก้อนแรกที่ดาวจะหาได้” สิริดายิ้มกริมทางอาเหม็ดบอกว่างานนี้มีค่าเหนื่อยตอบแทนด้วย ซึ่งสิริดาลองมาคำนวณเป็นเงินบาทดูแล้ว มันก็มากโขอยู่เขี้ยวแหละ

“ตกลงที่รับงานนี้เพราะเงินใช่ขี้เหนียว” สิรินแซวพี่สาว

“มันก็มีส่วนนิดหนึ่ง” สิริดาหัวเราะขื่นๆ ในเมื่ออาเหม็ดเสนอเงินค่าตอบแทนให้ แล้วเธอจะไปขัดความตั้งใจของเขาได้อย่างไร...

เมื่อรุ่งเช้ามาถึง ก่อนออกไปทำงานสิรินย่ำกับพี่สาวอีกครั้งว่าให้ดูแลตัวเองดีๆ สิริดาก็รับคำอย่างแข็งขันและสัญญาว่าจะโทรศัพท์หาน้องสาวทุกวัน เมื่อสิรินได้รับคำยืนยันจากแฝดผู้พี่จึงพยักหน้าอย่างพอใจและ

ออกไปทำงานได้ในที่สุด

หลังจากสิรินไปแล้ว สิริดาออกมายังสถานที่นัดพบกับอาเหม็ด ที่นั่นที่ที่มาถึงเธอพบอาเหม็ดกับผู้ชายอีกคนหนึ่งมานั่งคอยอยู่ก่อนแล้ว อาเหม็ดแนะนำให้สิริดารู้จักชายคนดังกล่าว และบอกว่าผู้ชายที่ชื่อมุจาลคนนี้จะพาเธอเข้าไปทำงานที่คฤหาสน์อัลบารอม และถ้ามีเรื่องเร่งด่วนอะไรให้ติดต่อมุจาลได้ทันที

อาเหม็ดยื่นเช็คเงินสดให้สิริดา “ผมคงไปส่งคุณสิริดาไม่ได้ แต่ว่าได้โปรดรับสินน้ำใจจากพวกเราก่อนนะครับ”

“ฉันยังไม่ได้เริ่มทำงานเลยนะคุณอาเหม็ด” สิริดาเหลือบตาไปมองยอดเงินแล้วทำหน้างงๆ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายให้มากเกินกว่าที่บอกไว้ “เอ่อ เงินมันจะมากไปหรือเปล่าคุณอาเหม็ด แล้วฉันก็ไม่รู้ด้วยว่าจะทำได้สำเร็จหรือเปล่า”

“เรื่องเงินคือ...ท่านซีครูสึกซาบซึ่งในน้ำใจที่คุณสิริดามีต่อพวกเรา และท่านอยากตอบแทนในสิ่งที่คุณสิริดาทำเพื่อรัฐอัลซาดาร์ห์และชาวอัลบาเรีย ท่านจึงเพิ่มเงินส่วนตัวของท่านมาให้ครับ ส่วนเรื่องจะทำสำเร็จหรือไม่ฉันไม่แน่ใจครับ คุณสิริดาอย่าเป็นกังวล” อาเหม็ดเอ่ยบอก ด้วยว่าวันนี้ตนเองนำเรื่องนี้เข้าไปรายงานต่อซีคกาเบรียน ว่าเขาหาคนที่เหมาะสมที่จะเข้าไปในคฤหาสน์อัลบารอมเพื่อหาทางนำเม็ดโพลินออกมาได้แล้ว

และในตอนแรกที่ซีคกาเบรียนรู้ว่าเป็นหญิงสาวชาวไทย ซีคกาเบรียนไม่เห็นด้วยที่จะให้หญิงสาวเข้าไปทำงานที่เสี่ยงเช่นนั้น แต่อาเหม็ดอธิบายเหตุผลว่าหญิงสาวน่าจะเอาตัวรอดได้ และที่สำคัญจากเหตุการณ์ที่ตนเองเห็น อาเหม็ดมั่นใจว่าเด็กชายเจ้าของรถวิทยุบังคับคันนั้นชอบใจในตัวสิริดามาก เพราะถึงกับเอ่ยปากขอให้ไปอยู่ด้วย

ซึ่งนั่นเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้เขาเลือกสิริดา คฤหาสน์อัลบารอมเต็มไปด้วยระบบรักษาความปลอดภัย บุคคลภายนอกทั่วไปเข้าถึงได้ลำบากมาก แต่ถ้าตัวบุตรชายของเจ้าของคฤหาสน์เปิดทางให้ รับรองได้เลยว่า

งานนี้ต้องประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน

เมื่อซีกาเบรียนได้ฟังเหตุผลของอาเหม็ด แม้จะไม่เห็นด้วยนักที่ต้องส่งเด็กสาวรุ่นหลานไปเลี้ยง แต่เพื่อหวังคืนสมบัติของชาติและไม่มีวิธีไหนที่จะดีไปกว่านี้อีกแล้ว ซีกาเบรียนจึงไม่อาจปฏิเสธได้ ดังนั้นซีกาแห่งรัฐอัลซาดาห์จึงได้มอบเงินในส่วนของตนเองเพิ่มให้สิรดาอีกเท่าตัว เพื่อแสดงความขอบคุณ และตอบแทนในน้ำใจของหญิงสาว

“รับไว้เถอะนะครับ” อาเหม็ดเห็นสิรดาลังเลจึงเอ่ยขึ้น

“ค่ะ แต่ฉันขอรบกวนคุณอาเหม็ดหน่อยนะคะ ช่วยนำเงินในซีคนี้โอนเข้าบัญชีที่เมืองไทยให้ฉันด้วย” สิรดาหยิบแผ่นกระดาษขึ้นมาจากรายละเอียดต่างๆ แล้วยื่นให้อาเหม็ด

“ทั้งหมดเลยหรือครับ” อาเหม็ดมองหน้าสิรดา ปลายทางที่หญิงสาวเขียนเป็นชื่อมูลนิธิเด็กกำพร้าแห่งหนึ่งในเมืองไทย

“ค่ะหมดเลย ฉันจะโอนเงินให้บ้านของฉัน ไม่ต้องสงสัยหรอกค่ะ ฉันโตมาจากที่นั่น” สิรดายิ้ม พูดด้วยความภาคภูมิใจ ไม่เคยคิดปิดบังใครเรื่องภูมิหลังของตนเอง

“ครับ ผมจะโอนให้ รับรองด้วยเกียรติว่าไม่มีการหักค่านายหน้าไว้แน่นอน” อาเหม็ดตอบยิ้มๆ

“แหม...ฉันนึกว่าคุณอาเหม็ดจะยิ้มไม่เป็นนะคะเนี่ย เห็นทำหน้าเคร่งเครียดได้ตลอดเวลา” สิรดายิ้ม ก่อนจะยกคิ้วให้ชายหนุ่ม จากนั้นจึงหมุนตัวเดินจากไปพร้อมกับชายหนุ่มที่จะพาเธอไปที่คฤหาสน์อัลบารอมเพื่อเริ่มปฏิบัติการกิจแห่งชาติ ซึ่งของล้ำค่ากลับคืนมา

อาเหม็ดยืนมองตามหลังคนที่เดินจากไปด้วยแววตาชื่นชม สิรดาไม่เพียงแต่เป็นหญิงสาวที่เฉลียวฉลาด จิตใจยังโอบอ้อมอารี ชายหนุ่มก้มลงมองซีคที่อยู่ในมือแล้วอมยิ้ม เงินจำนวนไม่ใช่น้อย แต่ผู้หญิงคนนี้ก็กลับไม่เสียดายแม้แต่หนึ่งเม็ดเดียว

ในทันทีที่รถยนต์กลางเก๋ากลางใหม่เริ่มเคลื่อนตัวออกจากสถานที่

นัดพบ สิริดาพยายามตั้งสติไม่ให้ตื่นเต้นจนเกินไปและเริ่มวางแผนการคร่าวๆ ไว้ในใจ ตอนกลางวันเธอต้องพยายามทำตัวเป็นเด็กรับใช้ให้ดีที่สุด ส่วนในเวลากลางวันเป็นเวลาที่เธอจะปฏิบัติภารกิจ

สิริดานั่งครุ่นคิดหาวิธีการตามหาเม็ดโพลิน อันดับแรกสุดที่เธอจะต้องทำ คือต้องศึกษาและจัดการกับระบบกล่องวงจรปิดและสัญญาณเตือนภัยภายในบ้านให้ได้ทุกจุด จากนั้นก็ค่อยๆ สืบหาเบาะแสของเม็ดโพลิน ซึ่งเธอคาดว่ามันน่าจะอยู่ในห้องใดห้องหนึ่งที่นายซามาล์ใช้ประจำ ไม่น่าจะเป็นห้องนอนของเขา หรือไม่ก็ห้องทำงาน สิริดานั่งขบคิดไปตลอดทาง จนกระทั่งรถยนต์เลียวเข้าไปในคฤหาสน์หรูหลังใหญ่ ซึ่งทำให้หญิงสาวถึงกับหยุดคิดเรื่องต่างๆ และหันมาทำตาโต ตกใจกับความใหญ่สุดอลังการของความรวยเวอร์ของเจ้าของบ้าน

มูจาลาสิริดามาแนะนำตัวกับหญิงสูงวัยที่ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าแม่บ้าน นางเพตราพยักหน้ารับรู้ถึงการมาของสิริดาสองสามครั้ง ก่อนจะเปิดฉากอบรมเกี่ยวกับกฎข้อบังคับและข้อห้ามต่างๆ สำหรับการเป็นเด็กรับใช้ที่คฤหาสน์หลังงามนี้

“เธอจะเป็นเด็กเส้น ถ้าเจ้ามูจาลาลานฉันไม่พามาฝาก ฉันคงไม่รับเธอไว้หรอกนะ งานของที่นี่ต้องคัดคน งานดีเงินดีขนาดนี้ใครๆ ก็ต้องการแล้วที่นี่ไม่รับเด็กที่ไม่รู้จักมารยาท ประเพณีดีแต่แต่งหน้าทำผม ชอบวิ่งไปเสนอหน้าเจ้านายทั้งวันก็ไม่เอา เข้าใจใช่ไหม พวกหวังสูงคิดจับเจ้านายมันมีเยอะ ยิ่งหวังจะเขยิบสถานะเป็นนายหญิงของที่นี่ก็ยิ่งไม่มีทาง คุณซามาล์เธอไม่เคยขายตาแลเด็กรับใช้ เขากับเรามาอยู่นอกระชั้นกัน ฉะนั้นจำไว้ อย่าคิดไปเสนอหน้ากับเจ้านายเด็ดขาดถ้าไม่มีคำสั่ง เข้าใจใช่ไหม” นางเพตราเตือนเสียงเข้ม เด็กสาวทั่วไปมักหลงใหลไปกับความเพียบพร้อมทุกด้านของเจ้านายตน ดังนั้นจึงต้องตัดเตือนและกำราบไว้เสียแต่ต้นมือ

“เข้าใจค่ะป้า รับรองฉันจะไม่ทำอะไรให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของเด็กรับใช้เด็ดขาด” สิริดาตอบน้ำเสียงหนักแน่น

“ดี ทำให้ได้ตามที่พูดด้วย ไม่ใช่พอเห็นหน้าคุณชามาร์ก็หลงไหล คลั่งไคล้เหมือนแม่ผู้หญิงทั้งหลายที่ฉันต้องไล่ออกไปไม่รู้กี่คน” นางเพตรา ทำเสียงหน่ายใจ ก็ครั้งแล้วที่ต้องไล่เด็กออก เพราะเด็กสาวเหล่านั้นต่าง เข้าไปเสนอหน้าจนคุณชามาร์ถึงกับออกอาการไม่พอใจจนต้องออกปากไล่

“แน่นอนค่ะ ฉันจะตั้งใจทำงาน ไม่วอกแวก ไม่เข้าใกล้เจ้านาย เด็ดขาด บ้าวางใจได้” ลีรดายิ้มยืนยันให้นางเพตรามั่นใจ ถ้ามีกฎห้ามกัน แบบนี้ งานของเธอก็ง่ายขึ้นลิ้นี่

“ดี งั้นเธอตามฉันมา เดี่ยวจะพาไปห้องพัก” นางเพตราพยักหน้าอย่าง พอใจ เมื่อเห็นเด็กสาวมาใหม่ไม่มีที่ท่าหลงไหลได้ปลื้มเจ้านายที่ขึ้นชื่อว่า เป็นชายหนุ่มที่ถูกหมายปองมากที่สุดในรัฐอัลซาดาร์

ลีรดาเดินตามหัวหน้าแม่บ้านมายังห้องพักที่อยู่ทางตึกเล็กด้านหลัง หึงสาวได้ห้องพักบนชั้นสอง เป็นห้องขนาดไม่เล็กนักพร้อมห้องน้ำในตัว

“แล้วนี่ เสื้อผ้าสำหรับใส่กลางวัน” นางเพตรายื่นเสื้อกับกระโปรง สีฟ้าอย่างละสามตัวให้ลีรดา

“มีชุดเด็กรับใช้ด้วยหรือป้า” ลีรดาถาม เมื่อเห็นชุดที่นางเพตรายื่นให้

“มีสิ คุณชามาร์เธอโตมาจากเมืองนอก ก็เลยรับวัฒนธรรมต่างชาติ มาพอสมควร คุณชามาร์ต้องการความเป็นระเบียบเรียบร้อย ทุกคนในบ้าน ก็สวมชุดแบบเดียวกันนี้” นางเพตราอธิบายให้หญิงสาวฟัง แม้ใจจริง นางเองก็ชอบสวมเสื้อผ้าพื้นเมืองมากกว่า แต่ก็ขัดความต้องการของเจ้านาย ไม่ได้

“ค่ะ” ลีรดาพยักหน้าอย่างจำยอม ในใจรู้สึกหมั่นไส้คนเจ้าระเบียบ เป็นที่สุด

“เอาละ รีบเปลี่ยนเสื้อผ้า เสร็จแล้วก็ไปหาฉันที่ห้องโถง ฉันจะพาเธอ ไปแนะนำให้คุณอื่นๆ รู้จัก” นางเพตราสั่ง ก่อนจะเดินออกไปคอยหญิงสาว ที่ห้องโถง

“ค่ะ เดี่ยวฉันเปลี่ยนเสื้อเสร็จจะรีบตามไป” ลีรดาตอบตามหลัง และ

ใช้เวลาไม่นานนักในการเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ จนเมื่อเรียบร้อยแล้วก็เดินออกจากห้องไปหาทางเพชรที่ห้องโถงตามคำสั่ง

นางเพชรพาสิรดาไปแนะนำให้คนอื่นๆ รู้จัก ก่อนจะสั่งให้เด็กสาวที่ชื่อซาร่าพาสิรดาไปเดินดูรอบๆ ตัวคฤหาสน์เพื่อแนะนำให้ผู้รู้จักสถานที่จะได้ไม่หลงทาง เพราะภายในคฤหาสน์อัลบารอมค่อนข้างซับซ้อนและกินเนื้อที่กว้างมาก

สิรดาถือโอกาสเก็บรายละเอียดเส้นทางเข้าออกต่างๆ ภายในตัวคฤหาสน์ รวมทั้งยังคอยสำรวจอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยที่ติดตั้งไว้ตามทางเดินอยู่ตลอดเวลา

“ซาร่าอะไรอยู่ที่มุนั้น ฉันเห็นติดตั้งไว้ตามทางเดินตลอดเลย” สิรดาทำเป็นไม่รู้ และถามเด็กสาวที่เดินนำอยู่ด้านหน้า

“อ้อ เขาเรียกว่ากล็องวงจรมืด ที่นี้ติดตั้งไว้ตามทางเดินตลอดนั่นแหละ ฉะนั้นอย่าทำอะไรไม่ดีตามทางเดินเชียวนะ มีภาพจับไว้” ซาร่าอธิบายให้ฟังด้วยความหวังดี

“เหอ! แล้วเราต้องป็นขึ้นไปทำความสะอาดด้วยหรือเปล่า มันสูงนะ ฉันกลัวความสูง” สิรดาแอบหลอกถามต่อ

“ไม่ต้องๆ มีคนมาคอยตรวจดูทุกวันที่สิบห้า พวกเราอย่าได้เข้าไปยุ่งกับมันเชียวนะ ไม่งั้นโดนดุแน่” เด็กสาวรีบร้องบอก

“ดีจัง นี่กว่าต้องป็นขึ้นไปเช็ดทำความสะอาดซะแล้ว” สิรดายิ้มตอบด้วยใบหน้าใสซื่อ

จากนั้นเด็กสาวก็พาสิรดาเดินไปตามจุดสำคัญรอบๆ คฤหาสน์ พร้อมทั้งแนะนำห้องต่างๆ ที่ต้องคอยดูแลทำความสะอาดให้อีกฝ่ายรับรู้ไว้

“ห้องนี้เป็นห้องทำงานส่วนตัวของคุณซามาล์ ห้ามเข้าก่อนได้รับอนุญาตเด็ดขาด ใครฝ่าฝืนโดนไล่ออกสถานเดียว ยิ่งห้องนอนของคุณซามาล์นั้นยิ่งไม่ต้องพูดถึง ห้ามแม้แต่จะเฉียดเข้าไปใกล้ คุณซามาล์ไม่ชอบให้ใครมาวุ่นวาย คนที่จะเข้าไปทำความสะอาดได้มีคนเดียวคือป้าเพชรเท่านั้น” ซาร่า

เอ่ยถึงสองห้องต้องห้ามอย่างหวาดๆ

“ได้ ฉันจะไม่เดินมาทางนี้เด็ดขาด” สิริดาทำเป็นรับปากแข็งขันอย่างหวาดกลัวนิดๆ แต่สายตาสอดสายแอบนับกลิ้งที่ติดอยู่ตามมุมต่างๆ “แต่ว่าป่าเพชรทำคนเดียวไหวหรือ”

“ไหวสิ ป่าเพชรามีหน้าที่รับใช้คุณชามาล์โดยตรง แก่อยู่ที่นี้มานานตั้งแต่รุ่นพ่อแม่คุณชามาล์ แก่ก็เลยเป็นคนที่ได้รับความไว้วางใจมากที่สุดของที่นี่ ฉะนั้นแกจึงเป็นคนเดียวที่คุณชามาล์อนุญาตให้เข้าออกห้องของคุณชามาล์ได้ คนอื่นๆ ย่างได้หลงเข้าไปเขียว หัวขาดเน” ซาร่าพูดเจ็ยแจ้ว

สิริดาถึงกับอมยิ้ม เด็กสาวคนนี้นิสัยไม่เลว ทำทางซื่อๆ น่ารักดี

“ซาร่า ที่อัลบารอมยังมีข้อห้ามอะไรอีกหรือเปล่า ถ้ามีบอกฉันก่อนได้เลยนะ ฉันอยากทำงานที่นี้นานๆ” สิริดาพยายามซักถามข้อมูลของสภาพแวดล้อมและตัวเจ้าของบ้านให้ได้มากที่สุด

“ก็ไม่มีอะไรมากนักหรอก แค่ทำงานให้ดี เซ็ดถูให้สะอาด ป่าเพชราค่อนข้างเจ้าระเบียบ ไม่ชอบความสกปรกไม่เรียบร้อย นอกนั้นก็ไม่มีอะไรมาก ส่วนคุณชามาล์ พวกเราไม่ค่อยได้เจอหน้าเท่าไรหรอก คุณชามาล์ไม่สูงลิ้นกับเด็กๆ อย่างพวกเรา ถ้าจะสั่งอะไร ส่วนมากก็สั่งผ่านป่าเพชรามา”

สิริดาพยักหน้า ทำทางนายชามาล์นั้นจะหยิ่งไม่เบา แต่ก็นับว่าเป็นการดี เธอกับหมอนั้นจะได้ไม่ต้องมาเจอหน้ากัน งานของเธอจะได้สะดวกแล้วก็ง่ายขึ้น สิริดาเก็บรายละเอียดเกี่ยวกับตัวบ้านและตัวเจ้าของบ้านได้อีกพอสมควร ซึ่งความรู้สึกหลังได้รับรู้ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปจากเด็กสาวมานั้น สิริดาบอกได้เพียงคำเดียวว่า เจ้าของบ้านเป็นคนที่น่าหมั่นไส้...มากๆ

“แล้วนอกจากคุณชามาล์ พวกเราต้องเชื่อฟังใครเป็นพิเศษอีกบ้างหรือเปล่า” สิริดาซักถามต่อ เพราะต้องการรับรู้ข้อมูลให้ได้มากที่สุด

“มีแน่นอน นอกจากต้องเชื่อฟังแล้ว ต้องห้ามซัดใจเป็นพิเศษด้วย” ซาร่าพูดพลางถอนใจ

“ใครหรือ” สิริดาทำหน้าที่สงสัย ยิ่งเห็นท่าทางเด็กสาวตรงหน้าทำท่า

เหมือนกลัดกลุ้มเป็นพิเศษก็เริ่มไม่วางใจ

“คุณซาจิว” ชาร์วาทอบเสียงเบา “ลูกชายของคุณซามาล์ อายุห้าขวบแล้วละ”

นับเป็นข่าวใหม่ที่ลึรดาเพิ่งรับรู้ที่บ้านนี้มีเด็ก “แล้วคุณผู้หญิงล่ะ”

ชาร์วาสายหน้า “ไม่รู้เหมือนกัน ป้าเพตราสั่งห้ามใครถามถึงเรื่องนี้เด็ดขาด เลยไม่มีใครกล้าพูด”

ลึรดาผงกหัวรับทราบข้อปฏิบัติ สงสัยนายซามาล์นั้นจะเจอแจ็กพอต และด้วยความที่ไม่คิดจริงจังกับฝ่ายหญิง ถึงเอาแต่ลูกไม่เอาแม่ อย่างนี้แหละคนรวย ชอบมีความสัมพันธ์ฉาบฉวยไร้ข้อผูกมัด แต่ก็ยังนับว่านายซามาล์นั้นพอมีความดีหลงเหลืออยู่ ถึงได้รับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้นไม่อย่างนั้นเด็กที่เกิดมาคงน่าสงสาร

วันนั้นลึรดาได้พักผ่อนหนึ่งวัน ก่อนจะเริ่มงานเต็มตัวในวันรุ่งขึ้น ตกค่ำหญิงสาวกลับมাজัดข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัว และใช้ช่วงเวลาที่เหลือนอนครุ่นคิดถึงสิ่งที่ตนเองได้รับรู้มาจากเด็กสาวที่ชื่อชาร์ว

ภายในคฤหาสน์อัลบารอมเต็มไปด้วยระบบรักษาความปลอดภัย ยิ่งหน้าห้องทำงานและชั้นบนที่เป็นห้องนอนของเจ้าของบ้าน ถือได้ว่าจัดระบบรักษาความปลอดภัยไว้อย่างสูงสุดเต็มทุกรูปแบบ แทบไม่มีพื้นที่ส่วนไหนเล็ดลอดจากมุกกล้องไปได้แม้แต่หย่อม

หญิงสาวผู้ที่ได้รับมอบหมายให้มาทำหน้าที่ชิงโพลินคืนถึงกับนอนก่ายหน้าผากทอดถอนใจ เรื่องกล้องวงจรปิดเธอคงต้องศึกษาให้ละเอียดอีกทีและคงต้องพักไว้ก่อน เพราะสิ่งที่สำคัญกว่าในตอนนี้เป็นคือทำอะไรก็ได้ที่จะเข้าไปสำรวจดูในห้องต้องห้ามทั้งสองห้องโดยไม่มีใครสงสัย

ลึรดาหลับไปพร้อมกับแผนการเต็มหัวสมอง...พรุ่งนี้เธอจะต้องเข้าห้องนอนนายซามาล์นั้นให้ได้ อยากู้หนักข้างในมีความลับอะไรนักหนาถึงได้หวงห้ามนัก